

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA
RECUNOSCUTA PERSOANA MORALA PRIN LEGEA DIN 1 MAI 1923
SEDIUL „UNIUNEI”: PIATA C. A. ROSETTI No. 7 — BUCUREȘTI

Uniunea Generală a Vânătorilor din România

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAI 1923

SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: PIAȚA C. A. ROSETTI No. 7 — București

■ ■ ■

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

Președinți de Onoare:

MIHAIL SUTZU, și DINU R. GOLESCU

Președinte:

ANTONIU MOCSONYI

Vice-Președinți:

NICOLAE RACOTTA și Dr. GH. NEDICI

Secretar-General:

C. G. ALEXIANU

Membrii-Consilieri:

Dr. I. ANDRONESCU, I. ANGELESCU, Marchizul de BELLOY, Principele GEORGE VAL. BIBESCU, DINU I. C. BRĂTIANU, Dr. I. BEJAN, Principele JEAN CALLIMACHI, GR. P. CARP, Dr. I. E. COSTINESCU, MIHAIL SC. PHERECHYDE, GENERAL I. GĂRLEȘTEANU, Prof. Dr. ERNEST JUVARA, G. LAKEMAN-ECONOMU, Dr. C. LEONTE, Prof. Dr. DIONISIE LINȚIA (pentru Banat), H. CAV. DE MIKULI (pentru Bucovina), GENERAL G. G. MANU, Prof. Dr. N. MEȚIANU, DIMITRIE I. NICULESCU, C. OPRAN, MIHAIL OROMOLU, GEORGE A. PLAGINO, ROMUL POPESCU (pentru Transilvania), C. ST. RASIDESCU, NICOLAE SĂULESCU, GEORGE SCHINA, Maior R. SCHNEIDER-SNYDER, Dr. L. SKUPIEWSKI, VASILE ȘTEFAN, Prof. Dr. G. SLAVU, Col. C. V. STEREA, ȘT. ȘENDREA, SEVER TIPEIU, Prof. Dr. G. UDRISCHI.

Censori:

S. BODNĂRESCU, N. KALERGI, M. FLECHTENMACHER, GH. GEORGESCU, A. STĂNESCU

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

CONTRIBUȚII:

Membrii plătesc o cotizație anuală de Lei 300.— în care este cuprins și abonamentul obligator la „Revista Vânătorilor“.

Societățile: plătesc o taxă fixă de afiliere de Lei 10 de fiecare membru până la 100, iar de la 100 înainte numai Lei 5. Ele plătesc un abonament obligatoriu la „Revista Vânătorilor” de 400 Lei anual și o cotizație anuală de 20 de Lei de fiecare membru.

Abonamentul la „Revista Vânătorilor” este obligatoriu pentru toți membrii „Uniunii”

■ ■ ■

Statutele U. G. V. R. se trimet la cerere contra 20 Lei în mărci poștale

■ ■ ■

Correspondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

■ ■ ■

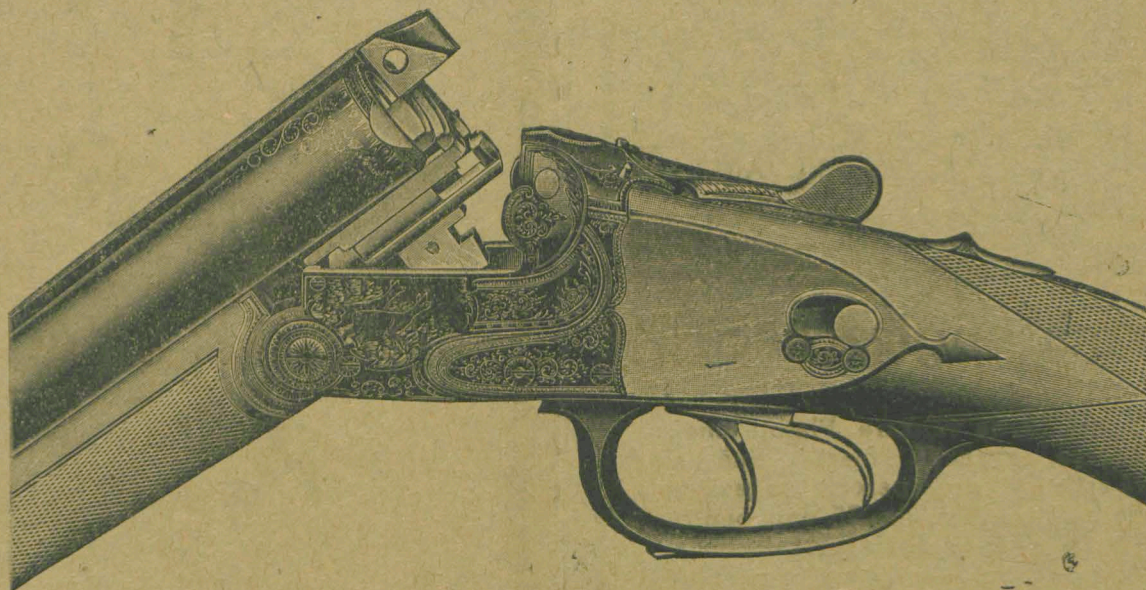
Orele de birou la Uniune: În toate zilele de lucru dela 9—1 și 3—7.

SEDIUL: PIAȚA C. A. ROSETTI No. 7 — BUCUREȘTI

C. A. FUNK & Co. SUHL (GERMANIA)

FABRICĂ DE ARME

Firmă reputată pentru armele sale de primul rang și de mare precizie.

Construește ori-ce armă de vânătoare și de sport, de la cea mai simplă până la cea mai elegantă. Execuție conștiincioasă și promptă. Tir de mare precizie și cu maximum de randament, dovedit cu certificatul oficial al standurilor de încercare, care întovărășesc fie-care armă.

SPECIALITĂȚI:

SISTEM ANSON & DEELEY:

arme de alice cu două țevi, sau cu una de alice și alta de glonț și expressuri, în toate calibrele, cu sau fără ejector.

„ ANSON & DEELEY:

drillinguri, drillinguri-expressuri, etc. pentru cele mai puternice încărcături, în toate calibrele, cu sau fără armare separată a țevii de glonț și ejector.

„ ANSON & DEELEY:

arme sistem Bock (cu țevile suprapuse), în toate calibrele, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten).

„ ANSON & DEELEY:

arme pentru tirul de porumbel sistem Bock (țevi suprapuse), atât pentru vânătoare, cât și pentru tir la țalere, având maximum de randament posibil, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten), cu sau fără ejector.

Toate tipurile de arme se pot executa și cu cocoașe.

ARME DE GLONȚ DE MARE PRECIZIE SISTEM BLOCK

pentru toate calibrele și cele mai puternice încărcături, având avantajul de a fi extrem de ușoare și foarte elegante, admirabile pentru orice gen de vânat. Soliditate extremă, de la cea mai simplă armă la cea mai rafinată execuție.

La comenzi se poate ține seama de orice dorință specială.

Modele ale acestei case, precum și cataloage și prospecte în patru limbi, se găsesc la „UNIJUNE”.

DE VÂNZARE

Câțiva pointeri englezi, de pur sânge, din Orkan of Derna (ex. Champion Forest Pream Dash și Panna of Derna).

Câțiva prepelicari germani cu părul aspru (Griffoni) și brazi germani cu părul scurt, din Gollo v. Holzweiler Blut și alții, de rasă pură.

O fătătură de câini Dobbermann, rasă pură, de 4 luni, foarte bine dezvoltată.

N. B. CUMPAR jderi vii tineri și bătrâni

ȘENILUL DE CÂINI UNIVERSALI
COHALM-TRANSILVANIA

Armă englezească

RIGBY, cal. 12, de vânzare. Platine lungi, cu cocoase, execuție foarte fină și gravură artistică, cu 2 perechi de țevi. O pereche de țevi lisse, de 65 cm. pentru prepelițe, și o pereche de țevi full-choke, de 74 cm., cu tir lung și cu camere de 70 m/m., comandate special pentru tir de porumbei.

Se poate vedea la „Uniune“.

B E T I
B E R E
A Z U G A

CEL MAI BUN

ULEIU DE ARME

„ANTINITROL“

Încercat și găsit bun, pe domeniile regale,
în urma ordinului Oficiului Vânătorilor Regale

Singurul producător

în

România Mare:

Inginer

Albert Schaefer,

Sibiu

De vânzare la „Uniune“

VÂNĂTOR PROFESIONIST

caută post cu începere dela 1/V sau 1/VI
(sau și mai târziu) ca:

Brigadier de vânatoare-Administrator de teren de vânatoare și îngrijitor.

Experimentat în ocrotirea vânatului, pescuit, distrugerea răpitoarelor, are multă experiență în stăpînirea răpitoarelor de ori ce fel quadrupede și bipede ale vânătoarei de câmp, energic față de braconieri, perfect crescător și dresor de câini universali, posedă cal de călărie pentru vânatoare precum și motocicletă proprie, deaceea poate controla cu ușurință și repede toate teritoriile și părți de teritoriu mai îndepărtate; căsătorit, cu caracter solid. Rog a adresa ofertele către Administrația Revistei sub „RECOMANDAȚIE PERSONALĂ“.

De vânzare

- 1) Carabină de vânatoare, nouă, cal. 8m/m, cu dublă detantă, tir precis, împreună cu cartușe.
- 2) 500 tuburi goale cal. 8, pentru armă de vânatoare cu alice.
- 3) 300 tuburi goale cal. 12, lungi de 70 m/m, împreună cu 500 capse.

A se adresa la «Uniune»

:: Banca Franco-Română ::
București, Strada Bursei No 5

TELEFON: 10/17, 46/8. — TELEFON INTERBANCAR 67

ADRESA TELEGRAFICA: FRANCOBANK

Capital social 100.000.000

CAPITAL DEPLIN VARSAT
FOND DE REZERVA

50.000.000
12.200.000

SUCURSALE:

Alexandria, Câmpina, Caracal, Cernăuți, Constanța,
Găești, Giurgiu, Roșiorii de Vede, Slobozia, Slatina,
Timișoara, T.-Măgurele.

AGENȚII:

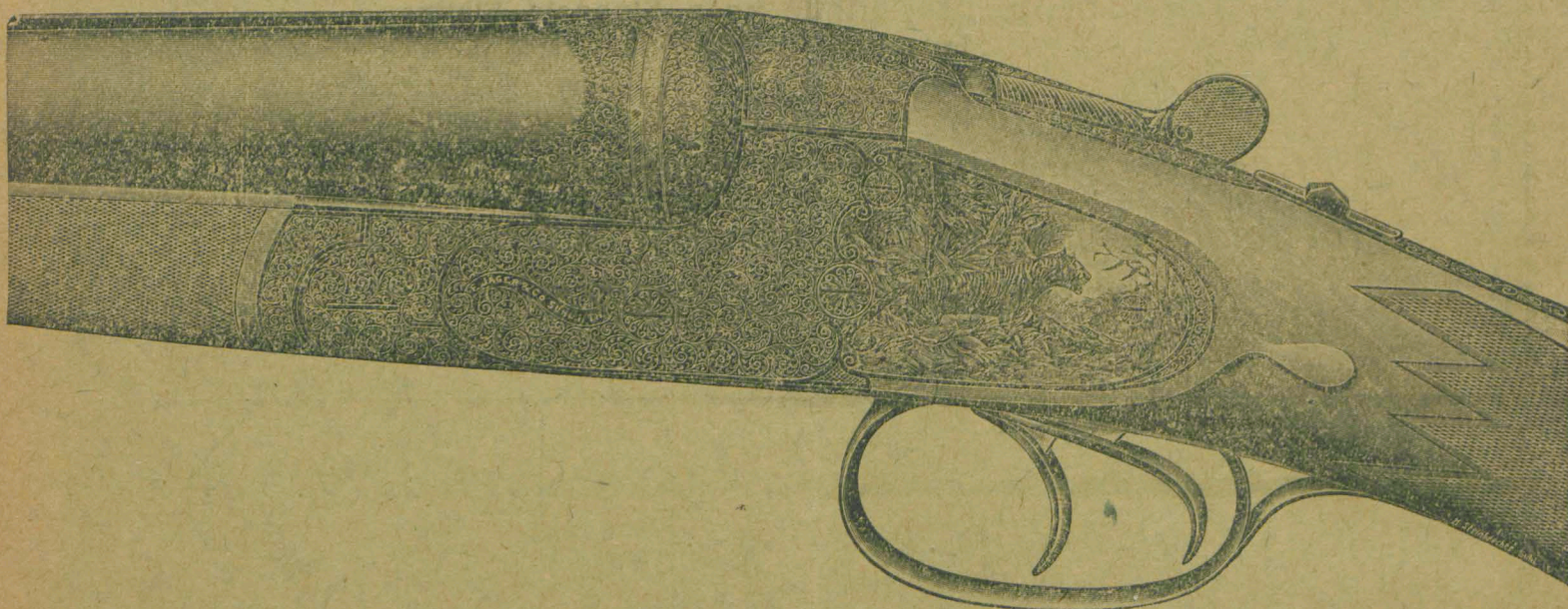
Costești, Corabia, Drăgănești, Făurei, Vida, Zimnicea

Tot felul de operațiuni de bancă și autorizată să facă
OPERAȚIUNI DE DEVIZE

NU
cumpărați nici o
armă înainte de a
vizita expoziția
Uniunii!

ARMELE F. JAEGER & Co.

sunt neîntrecute ca tir și soliditate,
putând rivaliza în privința aceasta
cu cele mai scumpe arme engleze.

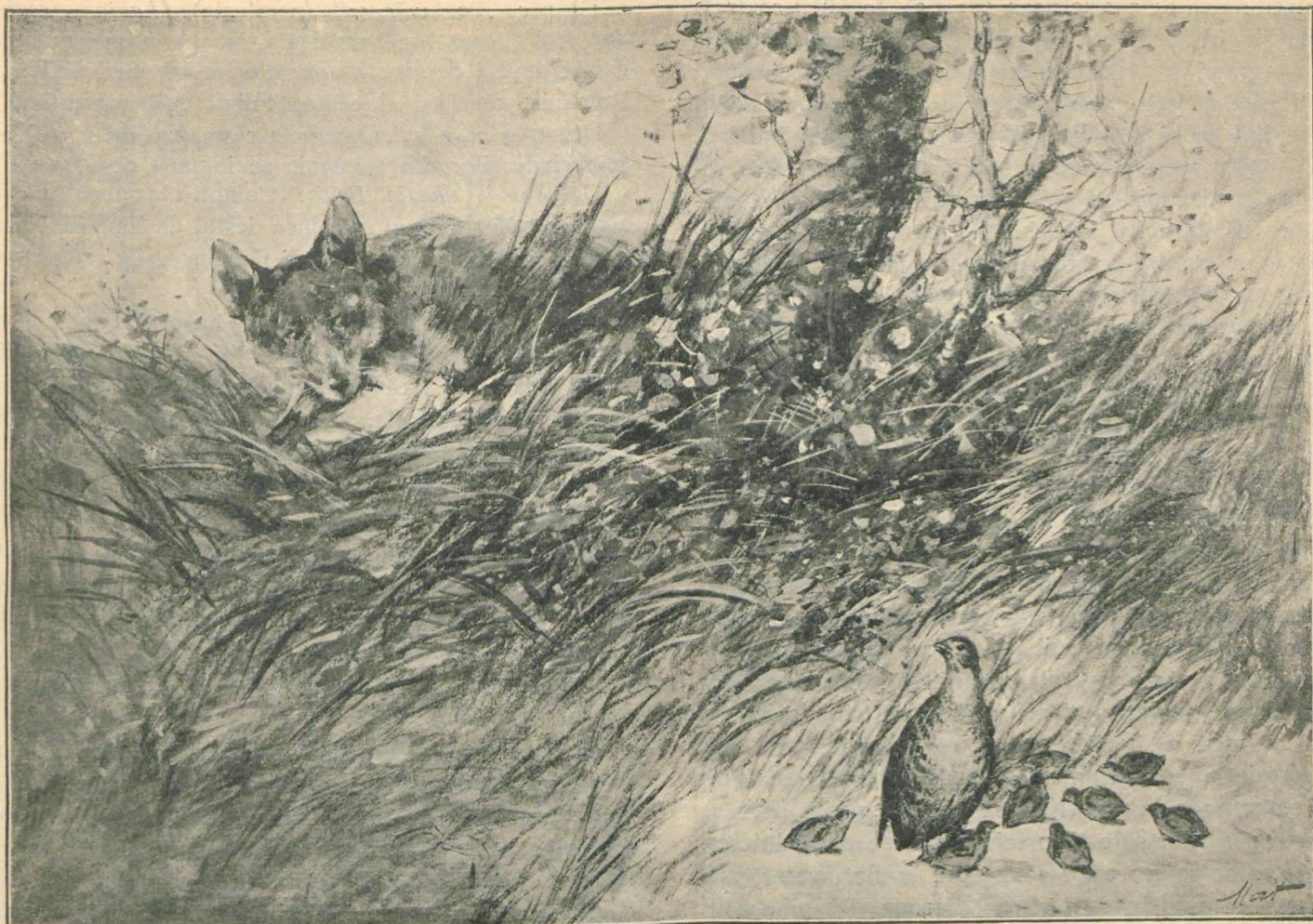

Toate armele fabricate de această casă pentru membrii „UNIUNEI” sunt cea mai elocventă reclamă, obținând fără excepție predicătele „exceptional” și „superior” la standurile oficiale de încercare din streinătate.

SPECIALITĂȚI:

Zăvoarele „Simson-Jaeger” și „Vertical-Block” care rezistă celor mai formidabile presiuni.* Armarea separată de glonț, patent Jaeger, pentru drillinguri.* Ejectorul infailibil sistem Jaeger.* Viza patent Jaeger. etc.

Ultimul catalog ilustrat și cu prețuri se trimete membrilor „UNIUNEI” franco la cerere, adresată la sediul nostru.

Are România nevoie de un observator ornitologic ?

de Ing. silvic R. Jacobi, Braşov.

Aprilie 1924. Am plecat, pentru îmbogăţirea cunoştinţelor mele, în sus spre colţul cel mai de nord-est al Germaniei, spre limba de pământ numită de germani „Kurische Nehrung“, unde se află cel mai mare observator ornitologic al Germaniei, Rossitten. Nici o zi nu trece, fără ca să se perinde pe lângă mine masele de păsări care se îndreaptă spre locurile lor de cuibărit din nord, — nici o zi nu trece, fără ca să te întrebi cu mirare, de unde vin toate aceste păsări, care drum îl iau ele spre patria lor şi unde se află locurile de cuibărit şi adăposturile din timpul iernei.

Acestea sunt problemele cari preocupă deja de mai multe decenii cercurile ştiinţifice-ornitologice ale Europei Centrale, şi pentru deslegarea lor se înfiinţează observatoarele ornitologice. Inşă problemele observatoarelor ornitologice nu se mărginesc numai în satisfacerea acestor chestiuni. Viaţa păsărilor în general şi toate problemele trecerii păsărilor în mod particular, acestea sunt chestiunile cari necesită tot atât de mult un institut propriu şi lucrări ştiinţifice proprii, ca ori care altă ramură a ştiinţelor naturale. În momentul când în toată Europa de vest au fost înfiinţate observatoare ornitologice, sub conducerea unor observatori specialişti, încep şi ornitologia

să pătrundă problemele trecerii păsărilor, precum şi celelalte probleme pe cari le găsim în număr nelimitat în viaţa păsărilor.

Deja Gätke, fondatorul şi primul conducător al observatorului ornitologic de pe insula Helgoland, a constatat necesitatea de a observa trecerea păsărilor în cât mai multe puncte ale pământului, pentru a putea obţine în modul acesta un tablou despre trecerea lor, despre legea trecerii păsărilor în general. Incetul cu încetul însă se impuse în cercurile ornitologice-ştiinţifice punctul de vedere, că numai cu ajutorul observatoarelor ornitologice — adică a unor observatori angajaţi de stat sau particulari —, se pot pătrunde enigmele, pe care le întâlnim la fiecare pas în viaţa păsărilor.

Când în anul 1901 fu instalat observatorul ornitologic dela Rossitten şi se introduse de către Thienemann — aplicându-se în mod general —, procedeul cu inelarea păsărilor, se înfiinţă într'o perioadă scurtă observatoare ornitologice în toată Europa, cu singurul scop de a observa lumea păsărilor şi de a deslega problema trecerii păsărilor. Incă în acelaş an (1901), introduse şi centrala ornitologică dela Budapesta procedeul de inelare. În 1904 îi urmă observatorul ornitologic de pe insula Helgoland, în 1909

universitatea dela Aberdeen (Scoția), în 1910 centrala ornitologică bavareză și centrala ornitologică croată din Agram. În 1911 se introduce procedeul inelării la Berna de către Dant, și în Suedia este Jägerskiöld care îndeamnă la întrebuintarea procedurii inelării. În Anglia acest procedeu este propagat de către revista „British birds“ și în Boemia se înființează stațiunea ornitologică Liboch. Azi am ajuns atât de departe, că nu există nici un stat occidental european, care să nu posede un observator ornitologic. În fruntea acestor state stă Germania cu 5 și Anglia cu 3 observatoare cunoscute mie. Urmează apoi Suedia cu două, Danemarca, Franța, Elveția, Olanda, Spania, Ceho-Slovia, Austria, Ungaria și Jugo-Slavia cu câte un singur observator.

Având în vedere toate aceste tendințe ale statelor din occidentul Europei de a conlucra la o operă științifică de mare importanță, ne vom întreba mirați: „Dar unde rămâne România? Unde rămâne România, care posedă în luncile Dunărei un eldorado al păsărilor, de importanță capitală pentru cunoașterea biologiei lor, precum și pentru lămurirea căilor de trecere ale păsărilor noastre și ale tuturilor păsărilor călătoare din Europa? Se poate oare ca comorile propriei țări să prezinte pentru România atât de puțin interes, încât să se renunțe la valorificarea lor? Se poate oare ca lumea păsărilor sale să prezinte atât de puțin interes, încât să se refuze orice conlucrare la clarificarea problemei trecerii păsărilor din Europa, lăsându-se și de aci înainte în întunecarea lumii păsărilor patriei, numai pentru a economisi câteva cheltuieli? N'ar trebui din contră ca România să caute să ajute orice ramură a științei, din toate puterile, pentru a colabora la această muncă de edificare științifică? Și n'ar trebui să se înțeleagă în fine, că numai o centrală ornitologică — în cazul de față un observator ornitologic — ar fi în stare de a culege observațiile puținilor cercetători din patrie, cari locuiesc în diferite puncte rătăcite ale țării, valorificându-le apoi și cimentându-le?“

Ceeace s'a putut face pe terenul științific al aripătelor noastre până în prezent, și în special asupra celor din delta Dunărei, a fost săvârșit de către străinii cari au vizitat din când în când și numai pentru scurt timp acest eldorado ornitologic, și anume de englezi, francezi, ruși, germani, polonezi și unguri. Este deci evident, că o clarificare complectă asupra speciilor păsărilor din România, și în special asupra subspeciilor din țară nu a fost posibilă din cauza timpului scurt de observare. Aceasta ne-o dovedește cu prisosință Dr. Kurt Floerike în cartea sa: *O călătorie de explorare în țară inamică*¹⁾. Aproape nu găsim pagină unde să nu întâlnim cuvintele „rămâne de cercetat mai de aproape“ sau „rămâne de a fi stabilit de cercetători pe viitor“. Pentru a caracteriza situația de azi a cunoștințelor noastre despre păsările României, voi menționa numai câteva propozițiuni din „Călătoria de explorare“ a lui Floerike:

Despre „*Raubwürger*“ (nemțește) [*Lanius excubitor L.*] „Regret că nu am știut pe atunci, că nu există dovezi depline asupra ciocirii acestei păsări în România, căci așa fi căutat cuibul cu amănunțime“.

Despre *vindereu*: „O cercetare amănunțită a problemei vindereilor din România se impune de urgență“.

Despre *A. naevia Briss*: Complicata problemă a acestui vultur mic nu este încă destul de limpezită nici pentru Dobrogea, cu toate că Dombrowsky s'a ocupat îndeajuns de ea“.

Despre *busarzi*: „În privința busarzilor din Dobrogea, în privința răspândirii lor și a speciilor diferite domnește încă un întunecarea deplin, care, după cât îmi face impresia, n'a putut fi pătruns, cu toate explicațiile pline de detalii ale lui Dombrowsky... În această direcție deci vor găsi viitorii cercetători un câmp vast de activitate“.

Din aceste exemple, cari sunt numai câteva din cele multe pe cari le găsim în cartea lui Floerike —, putem vedea cum stăm cu cunoștințele noastre în privința păsărilor României.

Cât să mai așteptăm oare, până se va face lumină și în această direcție?

Eu aud întotdeauna la întrebările mele, același răspuns: „Cheltuielile pentru întreținerea unui observator ornitologic în România ar fi atât de mari, că nu ne putem gândi astăzi la realizarea lui“. Dar acest răspuns este fals! Noi putem face începutul cu mici cheltuieli, mărinind apoi acest observator din ce în ce mai mult. Nu o să facem cine știe ce lucru mare cu un om observator, căruia i se dau încă alți doi ajutoari, dar este totuși un început, un fundament pentru o operă mare de viitor. Iar instalația necesară? Instalația constă din cei doi ochi ai conducătorului observator și dintr'un aparat fotografic bun.

Cari ar fi scopurile unui observator ornitologic român? În primul rând stabilirea biologiei păsărilor din România, apoi lămurirea subspeciilor românești și colaborarea la problemele trecerii păsărilor din Europa. Ca ultim punct ar mai trebui să se introducă și metoda inelării, cu ajutorul căreia putem mai bine decât cu oricare alt mijloc să lămurim oricare problemă din viața păsărilor și pentru care tocmai Delta Dunărei ar fi un câmp de activitate cum nu ni-l putem închipui mai ideal și mai frumos. Câte păsări n'ar putea să fie însemnate acolo cu inele în fiecare an!

Se înțelege dela sine, că nu numai din aceste 3 probleme sus menționate constă câmpul de activitate al unui observator ornitologic. Conservarea monumentelor naturale (vulturi și stârci!), îndestularea muzeelor țării (mai cu deosebire a Muzeului de Științe Naturale din București) cu material din patrie și încă multe alte chestiuni ar intra în atribuțiile unui observator ornitologic român. Nu în ultimul rând însă s'ar crea prin fondarea unui observator ornitologic român o centrală pentru toate observațiunile ornitologilor români, astfel că ar fi posibilă o adevărată operă de luminare științifică în această direcție.

Cine ne va înființa un observator ornitologic? N'ar putea oare să ia această inițiativă în primul rând

1) Kosmos, Stuttgart 1918.

domnul Dr. Nedici, Inspectorul General al Vânătoarei, organizatorul Vânătoarei în România și fondatorul Muzeului de Vânătoare precum și al Școalei de Brigadieri de Vânătoare, apoi domni Dr. G. Antipa și Ionescu, Administratorul Pescăriilor, cari sunt cei mai buni cunoscători ai păsărilor din România și ai Deltei

dunărene? Să sperăm că acești domni se vor pune în fruntea mișcării care vrea să dea României un observator ornitologic și care socotește că este o pagubă mare, dacă se ia și de aci înainte ornitologilor din țară orice posibilitate de lucru!

Arma cu alice în mâna vânătorului corect.

(SFÂRȘIT)

de Dr. Konrad Eilers, Rostock-Germania

Acum doresc însă să mă aprofundez mai mult în chestiunea construirii și a tirului corespunzător pentru arma cu alice.

De obicei, cei mai mulți vânători cer ca arma să aibă un tir bun, sub care fapt ei înțeleg în genere ca arma să bată cât mai strâns.

Dacă lucrul acesta este bun sau nu, n'ași voi să discut deocamdată. Mai important însă decât tirul armei este pentru mine patul ei. Eu mă țin după zicătoarea: «Țevile împuşcă, dar patul nemerește!» Patul nemerește. Acest fapt eu l'am putut constata incontinuu în practica mea îndelungată de vânător și trăgător, precum și ca observator al altor trăgători. «A împuşca cu ușurință» ași dori să numesc ceea ce vânătorul trebuie să se străduiască ca să obțină. Ușor și în mod automat trebuie să se potrivească arma în mâna și în umărul lui. Ea trebuie să fie ca și crescută în mâna vânătorului, și acesta nu trebuie decât să arate cu ea în direcția țintei, pentru a nimeri. Fiecare vânător are nevoie, în înțelesul strict al cuvântului — de patul său, pentru a obține cele mai bune rezultate. Patul armei trebuie să corespundă formei corpului, precum și manierei de a epola și a trage a vânătorului. Patul trebuie să i-se potrivească întocmai ca și haina și ghetetele. Lungimea patului, înclinația și aplecarea lui laterală trebuie să fie făcute pe măsura corpului său și a obișnuinței lui de a trage. Pentru a putea judeca aceasta, este nevoie de multe încercări și exerciții, și este foarte greu pentru un începător de a-și da seama de lucrul acesta. Înainte de toate, trăgătorul trebuie să se obișnuiască de a epola întotdeauna în același fel. El trebuie să-și fixeze arma în umăr și să-și o alipească de obraz de mai multe ori în șir, pentru a învăța ca să o aducă în această poziție repede și în mod egal. Reguli generale sunt foarte greu de întocmit și trebuie să ne uităm la alți trăgători buni, observând cum fac ei. Întotdeauna succesul este hotărâtor.

A căuta să ajungem iute ținta cu cătarea armei, sau cu gura țevilor, și a nimeri,—acesta este scopul nostru care pare atât de simplu, dar care cu toate acestea este adesea foarte greu de obținut. Voi încerca să arăt pe scurt care este patul armei mele și maniera mea de a epola, fără a pretinde însă ca toată lumea să procedeze la fel.

Eu prefer un pat mai lung, drept și puțin aplecat.

Măsurile mele sunt: Lungimea 375 m/m, înclinația în față 3.8 și la talpa armei 5.5 m/m, aplecarea sus 5 și jos 7 m/m. Patul trebuie să fie atât de «lung», încât să facă imposibilă o atingere a degetului mare a mânei cu nasul, atunci când tragem cu arma, riscând astfel să căpătăm o lovitură în nas, la un recul al acesteia. Apoi patul trebuie să fie atât de «drept», ca să putem vedea șina de ochire atunci când epolăm ușor, iar nu cumva cătarea armei să dispară aproape în dosul profilului șinei; în sfârșit patul mai trebuie să fie atât de aplecat în afară, încât să putem vedea comod cu ochiul care vizează în direcția șinei de ochire, fără ca să fim nevoiți a ne suci gâtul.

Țevile trebuie să se apropie oarecum de ochiul trăgătorului, formând cu patul un unghiu ușor. Gâtul patului trebuie să fie comod și ușor de apucat, așa ca să putem stăpâni arma în mod sigur, fără a dibui mult timp cu mâna. Este foarte convenabil, dacă formează în părți niște muchii ușoare. Eu prefer la arma de alice cu două trăgace, în locul patului pistolat, patul drept numit englezesc. La armele cu un singur trăgaci înșă, de ex. la arma Browning, socotesc că patul pistolat este, dacă nu necesar, dar totuși, corespunzător, și tot așa la arma cu glonț. Așa zisul obraz al patului îl socotesc de prisos, de oarece atunci când trag, eu îmi lipsesc obrazul de partea de sus a patului. Unghiul muchei de sus a patului care se mărginește cu gâtul lui, se află la cele mai multe arme prea în față, fiind prea colțuros și având muchii prea ascuțite. Eu prefer ca el să se afle ceva mai înapoi și să fie bine rotunjit, pentru ca mâna dreaptă să poată apuca comod arma.

Talpa patului să formeze cam un unghiu drept cu muchea de sus a patului. Vârful tălpei nu trebuie să iasă nici prea puțin, dar nici prea mult în afară, deoarece în cazul acesta sprijinirea strânsă a tălpei de umăr este împiedicată, și ca urmare epolajul devine nesigur. Din același motiv recomand trăgătorilor de a înțepeni talpa armei în umăr și de a nu lăsa ca marginea superioară să fie mai înaltă decât umărul. Nu este admisibil ca să vedem—dacă ne uităm de la spate la un trăgător care epolează — talpa patului mai sus de umăr.

Trăgacele nu trebuie să fie așezate prea depărtate,

dar nici prea strâns, și în general se obișnuiește a le așeza la 2 $\frac{1}{2}$ cm. unul de altul. Trăgaciul din urmă trebuie să fie pus ceva spre dreapta, pentru ca degetul arătător să poată trece cu ușurință de la primul trăgaci la cel din urmă. De asemenea și poziția trăgacelor trebuie să corespundă direcției apăsării degetului arătător. Ele nu trebuie să fie prea tari (să poarte cam 1,8—2 kg.) și să n'aibă un punct mort. Muchiile ascuțite trebuie absolut evitate la trăgace, iar suprafața trăgacelor pe care apasă degetul nu trebuie să fie netedă ci fără lustru, sau chiar puțin de tot aspră. Toate aceste lucruri mici înlesnesc tragerea comodă și rapidă și evită o rănire a degetelor.

Atât despre pat, construcția și mânuirea armei, întrucât aceasta stă în legătură cu patul și felul cum este ea construită.

Acum să trecem la tirul armei.

Lucrul principal este de a obține o împrăștiere regulată a alicelor și o regularitate de la lovitură la lovitură. Abia în al doilea rând vine gruparea, mai strânsă sau mai puțin strânsă. Mulți trăgători, neținând seamă de scop și nici de aptitudinea lor de trăgători, caută o grupare cât mai strânsă. Aceasta însă este absolut fals. Numai un trăgător de mâna întâi se poate folosi de o grupare strânsă a armei, și chiar pentru el aceasta este de multe ori un obstacol, — de ex. la vânatoarea de pădure. Eu recomand cam următoarele proporții de grupare:

- 1) Pentru începători și pentru trăgătorii slabi, 40—50% din încărcătura de alice la 35 m., în cercul de 75 cm.
- 2) Pentru trăgătorii mijlocii, 50—60%.
- 4) Pentru trăgătorii buni, 60—70%.
- 5) Pentru trăgătorii eminenți, 70—80%.

Aceleași norme se aplică și diferitelor condițiuni de vânatoare:

- 2) Unui trăgător bun îi corespunde pentru vânatoarea de pădure, de preferință o grupare de 50—60%. Pentru vânatoarea de câmp, 60—70%.

Trăgătorii mai slabi se vor ține mai bine de limita de jos, iar trăgătorii buni de limita de sus. Arme cu o grupare mai mare de 70% ași recomanda numai trăgătorilor foarte abili, — și chiar acelora numai pentru scopuri speciale.

Randamentul țevilor nu se poate separa însă de distanța dela care tragem, și cu aceasta ne apropiem de un punct, care stă în strânsă legătură cu exercitarea corectă sau incorectă a vânatoarei cu arma de alice. Eu ași considera acest punct drept punctul cardinal al tragerei corecte asupra vânatului.

Cât de departe putem și ne este permis de a trage cu arma cu alice?

Răspuns: Niciodată și sub nici o condiție mai departe de 50 m.!

Fiecare vânător cu experiență știe, că poate împușca ocazional un iepure cu alice și la 60 sau 70 m. Aceasta însă nu este decât o întâmplare și de aceea nu e corect. Pentru vânătorul corect nu există decât o singură chestiune: Cât de departe pot să trag cu pușca, pentru a obține în mod sigur o lovitură mortală? Se înțelege dela sine, că trebuie să presupunem și o ochire exactă a vânătorului.

În baza vastelor mele experiențe trebuie să spun, că chiar o armă cal. 12, înzestrată cu un tir excepțional și cu un cartuș din cele mai bune, nu mai are un efect sigur mai departe de 50 m. De aci încolo nici împrăștierea și nici penetrația nu sunt suficiente, pentru a ucide în mod sigur piesa de vânat în care am tras. Ca consecință orice lovitură cu alice, dată în mod conștient și cu intenție, mai departe de 50 m., nu mai poate fi considerată ca corectă. Multe arme nu mai au un tir eficace chiar la o distanță ce trece de 35—40 m. Și dacă mai luăm în considerare și erorile inevitabile în aprecierea distanței, precum și greșelile pe cari le comite vânătorul vizând și trăgând focul, trebuie ca să ne spunem: 50 m. este ultima limită. Cei mai mulți trăgători vor face bine să se mărginească la 40 metri.

Și calibrul armei trebuie luat în considerare. Dacă niște arme de diferite calibre posedă un tir egal, de ex. dacă au o grupare de 60%, vom putea trage cu un cal. 12 mai departe cu vreo 3 metri, decât cu un cal. 16, iar cu un cal. 12 cam 6 metri mai departe decât cu un cal. 20. Precum vedem, deosebirea nu e prea mare. Totuși, diferența între cal. 12 și 20 este de vr'o 6 metri.

Pentru o armă cu alice solidă și lucrată corespunzător, desigur că avem nevoie și de un cartuș bun. Cine vrea să facă economie de bani, să utilizeze mai bine un cartuș bun încărcat cu pulbere neagră, decât unul cu pulbere fără fum, dar de calitate inferioară, — și în special iarna. Cartușe bune pentru potârnică sunt de ex. cele de fabricație „Fasan“ și „Wolf“, sau cartușul galben C. & B., încărcat cu pulbere fără fum în formă de grăunte. Iarna este preferabilă pulberea gelatinată, aceasta fiind mai puțin sensibilă influenței frigului și umezelei. Voi numi mult cunoscuta pulbere Rottweil, marca «Waidmannsheil», în tub de culoare roșie și neagră, pulberea Hasloch (marca «Olimpia») și pulberea Troisdorf (marca «Tiger»)

Afară de aceasta, în ziua de azi intră din nou în considerare și încărcarea proprie a cartușelor cu alice, din cauza costului lor mai mic. Trebuie să ținem însă cont că toate cartușele fără fum depind mai mult de felul aprinderii capsei, decât pulberea neagră. Să alegem deci un tub al cărui sistem de prindere este dreptovit pentru pulberea ce întrebuițăm, și de preferință să utilizăm acele tuburi pe cari le recomandă fabrica în chestiune pentru pulberile ei. În general însă sunt de preferat cartușele încărcate de fabrică, deoarece cântărirea exactă a încărcăturilor, precum și observarea raportului just dintre amorsă, pulbere și alice nu este specialitatea ori și cui.

Important la arma cu alice este alegerea numerelor potrivite de alice, și ne putem mărgini cu 3 dimensiuni: 2 $\frac{1}{2}$, 3 și 3 $\frac{1}{2}$ mm = Nr. 7, 5 și 3. Dacă ținem distanțele de tragere reglementare, ne vom servi mai bine de alice mai mici, decât de cele mari. Cu alice de 3 mm. (Nr. 5) putem împușca aproape tot vânatul care intră în considerație pentru arma cu alice, admitând cazul că nu tragem nici odată prea departe. Iarna, la câmp este preferabil 3 $\frac{1}{2}$ mm. (Nr. 3), și tot la fel la vânatoarei de găște.

Factorul principal însă, la tirul de vânatoare cu arma

cu alice este întotdeauna și sub orice condițiuni vânătorul, trăgătorul, sau cum se mai spune încă, *cârmaciul* armiei! El trebuie să-și dea seama în mod just și sincer de aptitudinea sa de trăgător, precum și de tirul armei sale. El trebuie să se exerseze mereu cu arma, epolând-o și trăgând cu ea, ca să poată deveni un trăgător bun și sigur. Un trăgător de mână întâi nu poate deveni oricine. Aceasta nici nu este nevoie; dar de a ajunge un trăgător mijlociu bun, ar trebui să caute să devie fiecare vânător corect. Nu arma de lux scumpă crează pe vânătorii corecți, și nici îndemânarea la tras. Dar pentru a putea fi numiți vânători corecți, avem nevoie de o armă bună și de o îndemânare oarecare, pentru a trage cu ea. Acuma însă se mai pune o întrebare importantă: Cum putem ajunge la această îndemânare și cum putem obține rezultate frumoase la vânătoare? Răspuns: 1. prin talent înăscut, 2. prin exercițiu! Cu arta de a trage este cazul ca și cu ori și care altă artă, de ex. cu muzica; sunt câte unii, cari nu învață nici odată. În primul rând totul depinde de talent. Dar și un om talentat are nevoie de exerciții continue, pentru a putea progresa în arta sa și pentru a se putea menține la înălțime. Întrebați odată pe un pianist, pe violonist, pe cântăreț; răspunsul este același: talentul, desigur, acesta este lucrul principal; dar înainte de toate, *exercițiul*, — da, *exercițiul!*

Modul cum ne putem exersa cu arma cu alice, n'ași

dori să-l arăt tot aci. Deaceia mă refer la cartea mea: «*Handbuch der praktischen Schusswaffenkunde und Schiesskunst*» (Parey, Berlin), care va apare în curând într'o ediție nouă, și în care m'am străduit să dezvolt pe larg această chestiune. Astăzi tirul cu arma, în scop de exercițiu, a devenit cu mult mai scump. Ceva însă tot putem face, care să nu ne coste parale, și aceasta este de a epola arma în fiecare zi, «marcând» tragerea. Putem face aceasta sau în oada, sau în grădină, sau în sfârșit ocazional afară chiar pe teritoriul le vânătoare, vizând fără a trage asupra vânatului și a altor animale pe cari nici nu voim să le împușcăm; și aceasta ne va folosi pentru exercițiu și ne va ajuta pentru perfecționarea tirului.

«Fiecare să facă, cum știe,

Fiecare să facă cum poate,

Și cine trage cu arma, să nu greșescă!»

A se apropia de acest scop final, după măsura mijloacelor și a puterilor sale: de a avea o armă bună și de a o mânui cu băgare de seamă, prudent și cu îndemânare; de a trage bine cu arma, de a căuta a se menține prin exercițiu mereu la același nivel și de a se perfecționa pe cât posibil, aceasta este datoria fiecărui vânător. Căci numai atunci este, numai atunci rămâne, numai atunci devine el ceea ce fiecare dintre noi vrea să fie, să rămân și să devie din ce în ce mai mult: *un vânător corect!*

Simțul mirosului la câinii de aret

de Alex. Andrei, ing. silvic, Caransebeș.

desea mi s'a dat să aud, sau să citesc chiar prin revistele noastre de specialitate afirmațiuni relative la simțul mirosului câinilor de aret, adică la calitatea ce au aceștia de a lua act de prezența vânatului nevăzut, prin mijlocirea nervilor lor olfactivi; afirmațiuni cari nici pe de parte nu corespund realității, ci induc numai în eroare pe aceia, cari sunt avizați de a-și câștiga cunoștințele în cea mai mare parte din reviste, sau din partea colegilor lor mai inițiați.

Chiar și într'unul din cele de pe urmă numere ale revistei noastre am citit, că „sunt în România câini de aret, cari aretează stolul de potârnică la 500 metri”. — Nu cred!

Asemenea câini [fenomeni n'au existat nici când și

nicăeri, nu există astăzi nici în România și nici aiurea și nu vor exista nici în viitor, cât timp câinele va fi avizat numai la organul său de mirosit, care este nasul.

N'ași fi citat chiar acest caz din revistă, dacă nu mi s'ar fi întâmplat un caz ciudat mai zilele trecute în legătură cu afirmațiunea de mai sus.

Un vânător mi-se adresează cu rugămintea, să i recomand un soi de câine de aret, care să corespundă unor anumite cerințe, referitoare la anumite calități, cu care D-sa pretindea să fie înzestrat viitorul său tovarăș de vânătoare, și care îndeosebi să aibă *nas bun*. — Începui să-i înșir o listă întreagă de câini. — La fiecare soi urma întrebarea: nasul? Il pusei la curent cu aptitudinile în această privință a diferitelor specii de câini de aret. — «Dar la ce distanță pontează pointerul stolul de potârnică?» fu întrebarea, ce mi-a pus vânătorul în chestiune, când ajunsei la descrierea câinilor de aret englezi.

— La 50—60 pași.

— Slab. Nu-mi trebuie!

— ? ? ?

— Mie recomandă-mi, dragă, un câine, care să-mi areteze stolul de potârniche la 4-500 m., dar nu la a 10-a parte din această distanță. — Dacă dau parale, vreau să am și ceva bun.—

Și astăzi încă este nedumerit acest cetitor al Revistei, care a văzut «negru pe alb» că un câine aretează stolul de potârniche la 500 m.

Pentru a convinge pe acest Toma, pe de altă parte și pentru a contribui la lămurirea opiniei vânătoarești, care ar mai avea nedumeriri în legătură cu calitatea de a mirosi vânatul al câinilor de aret, încerc a scrie ceva despre nasul acestor câini.

Cel mai bine este dezvoltat simțul mirosului la câinii englezi și în special la pointer.

Cu toate acestea pointerul nu simte mirosul unui cârd de potârniche, ce stă ascuns în iarbă, prin burueni, la o distanță mai mare de 60-70 pași. — Distanța de 70 pași este limita maximă, de unde numai în foarte rare cazuri, și numai în mod excepțional („pe un timp foarte favorabil și răcoros și cu un vânt uniform bătând în față”) nasul unui pointer poate lua cunoștință de prezența unui cârd de potârniche. Distanța de 40—50 pași este cea obișnuită. — Pentru o singură potârniche însă această distanță se reduce la 20-25 pași, sau chiar și sub această cifră, dacă potârnichea din chestiune este o găinușe, ce șade pe cuib cu aripile strânse la corp (având deci cea mai mică posibilitate de a emana produsele de transpirație, cari excită nervii olfactivi ai câinelui).

Acela, care afirmă că un câine simte mirosul vânatului la distanțe mai mari decât cele ce le-am dat aci, acela este în eroare și a fost indus în eroare prin faptul, că n'a ținut seama de împrejurări. — De obicei atunci când în aparență câinele aretează și stolul de potârniche se ridică la 100—200 m. de locul unde tovarășul nostru este transformat într'un corp rigid, el n'a aretat decât urma proaspătă a acestor potârniche, cari au trecut cu puțin înainte de sosirea câinelui pe acel loc (acesta este cazul în lunile de toamnă târziu, când potârnichele sunt foarte mobile).

Rog pe fiecare dintre vânătorii și proprietarii de câini, cari cred că am comis o nedreptate față de calitățile câinelui lor, reducând distanța la care ei cred că acesta simte mirosul vânatului, dela câteva sute metri la 50-60 pași, să facă următoarea încercare cu câinele lor și să se convingă de justetea celor susținute de mine.

Vi-se va da cu siguranță ocazia să împușcați vr'o potârniche, vr'o prepeliță sau la caz de nevoie chiar și un porumbel. Rugați pe cineva să arunce potârnichea (mai bine este dacă încercarea se face cu o potârniche) într'o miriște sau fâneată. — Mergeți apoi cu câinele — având vântul în față — dela o distanță de vr'o 200 m. spre locul unde pasărea a fost aruncată. — Lăsați ca câinele Dv. să caute scurt spre acel loc. — Apropiindu-se acesta de pasăre, se va vedea după mișcările lui, dacă a simțit-o, sau nu.

Marcați apoi locul de unde câinele a arătat, că a luat act de prezența pasărei din iarbă.

Repetăți acest lucru în mai multe zile și în fiecare din aceste zile de mai multe ori și vă veți putea face o idee de simțul mirosului câinelui Dv.

Dacă distanța dela care câinele Dv. a simțit pasărea din iarbă este de 25—30 pași în mod consecutiv, ridicați pălăria în fața acestui câine, pentru că el aparține acelei categorii de câini, cărora vânătorii le zic că «*au simțul mirosului fin*» sau că «*au nas fin*». — Trebuie să mai observ, că la această probă este absolut nevoie, ca potârnichea să fie de curând împușcată și pe cât posibil să sângereze; vremea să fie răcoroasă și proba să se facă pe un loc unde nu se găsește vânat, ca un alt miros să nu influențeze nasul câinelui.

De altfel această încercare este foarte potrivită pentru a putea determina dacă un câine nou cumpărat, sau un cățel pe care intenționăm să-l creștem și să-l educăm, posedă simțul mirosului bine dezvoltat sau nu, ca în cazul din urmă să nu ne pierdem timpul cu un câine fără nas.

Afară de acest fel de a controla nasul câinelui, ne mai stau la dispoziție o mulțime de alte probe, una mai originală decât cealaltă.

Cea mai reală este aceea de a scoate cățelul la câmp. Această probă dă cele mai aproximative rezultate în privința fineței nasului. — Zic *aproximative*, deoarece nu există un simț mai variabil, mai expus influențelor de diferită natură, decât nasul.

La câmp câinele va avea ocazia de a întâlni epuri, potârniche, prepelițe etc. și după felul cum se comportă față de vânatul ascuns în iarbă se poate deduce bună-tatea mirosului. — Exercițiile trebuiesc însă repetate des și trebuie să se țină seama de toate împrejurările momentane, cari pot avea înrăurire asupra mirosului direct, sau asupra acestui simț în mod indirect.

O altă probă este următoarea: Aruncăm o bucățică de pâine de mărimea unei nuci în iarbă. — Dacă timpul este răcoros și bate un vânt uniform nu prea tare, câinele condus liber spre bucățica de pâine o va mirosi pe aceasta la o distanță de 15—18 pași, dacă are «nasul fin». — Și această probă dă rezultate aproximative și nesigure. Afară de alte considerente, pe cari le voi da mai la vale și cari pot influența asupra mirosului câinelui, rezultatele cu această probă depind și de împrejurarea, dacă câinele este sătul sau nu. — Unii fac și probe analoge cu aceasta de mai sus, dar pun bucățica de pâine într'un colț al camerei sau sub vr'o mobilă și spun că animalul are miros bun, când simte bucățica de pâine ascunsă și se grăbește s'o mănânce.

O probă destul de reală este și aceasta: Lăsăm câinele cu un ajutor, care-l ține legat, într'un șanț, în dosul vr'unui desis și noi ne îndepărtăm de acest loc în așa fel, ca câinele să nu ne vadă unde ne-am dus. — Distanța să fie la început de 100—150 pași și drumul parcurs să fie în linie dreaptă. Dacă câinele pune nasul la pământ (câinii germani; la câinii englezi această probă e mai grea, căci aceștia nu lucrează cu nasul la pământ și nu sunt obicinuiți să urmărească vânatul pe urmă) și vine la noi pe urma noastră, făcând acest lucru în repetite rânduri și pe parcursuri lungi și cotite, putem să avem speranța că avem un câine cu nas bun.

Am spus mai sus, că în ciuda tuturor probelor pe cari le facem cu câinele nostru, nu putem fi siguri dacă rezultatul acestor probe este real, sau nu.— Da, așa este: nasul unui câine este cel mai delicat organ al său și este expus unor multiple influențe.— Înainte de a enumăra aceste influențe ții să spun, că un câine de pur sânge, posedând un pedigree și care dovedește că provine din părinți și antecedenti buni pentru vânat, rar se întâmplă să nu aibă și el nas bun și că nasul unui câine ușor se poate strica, dar repara cu greu.

Nasul, resp. simțul de a mirosi al unui câine de aret este expus la 1.) influențe atmosferice

precipitațiuni atmosferice { a.) roua
b.) apa de ploac
c.) temperatura aerului
d.) vântul

2.) Influențe fizice

a.) praful

3.) influențe fiziologice

a.) oboseala

b.) diferite boli

4.) influențe psihologice

a.) distracția, lipsa de atențiune

b.) frica (în urma unei bătăi de ex).

Precipitațiunile atmosferice, roua de dimineață și ploaia ce stau pe bălării și erburi, umple cu apă cavitățile nasale ale câinelui. — Un câine care caută mai mult cu nasul pe jos, cum sunt în mare parte rasele de câini germani, este pentru ziua aceia scos din funcțiune. Câinii englezi și dintre câinii germani aceia cari caută cu capul în sus (aproape fiecare câine inteligent învață să caute în iarba mare cu nasul sus) nu sunt expuși acestui inconvenient în măsură atât de mare, ca cei de mai sus.

Pe timp călduros simțul mirosului este mai puțin intensiv ca pe un timp răcoros.

Direcția vântului este de o deosebită importanță. — Câinele poate mirosi vânatul numai cu vântul în față și îl miroase cu atât mai ușor și dela o distanță cu atât mai mare, cu cât vântul este mai uniform și nu prea tare, și cu cât este mai puțin uscat.

Praful — pe terenuri nisipoase, prăfuite, pe timp de secetă — acoperă mucoasele nasale ale câinelui, deci

acoperă și extremitățile nervilor olfactivi. — Mirosul, în cazul acesta se reduce simțitor.

Oboseala: când corpul este obosit, obolesc și organele, câinele nu are interes pentru nimic, nu ia act de prezența vânatului. În aceasta constă superioritatea pointerului ca prepelicar, față de toate speciile de câini de aret. — Pe temperatura cea mai ridicată și căutând în cel mai întins galop el nu obosește, deci nu-i obosește nici organul mirosului.

Dintre boli jigodia și diferitele catarrhuri pot face ca simțul mirosului să fie în parte, sau chiar total anihilat, în mod trecător sau și definitiv.

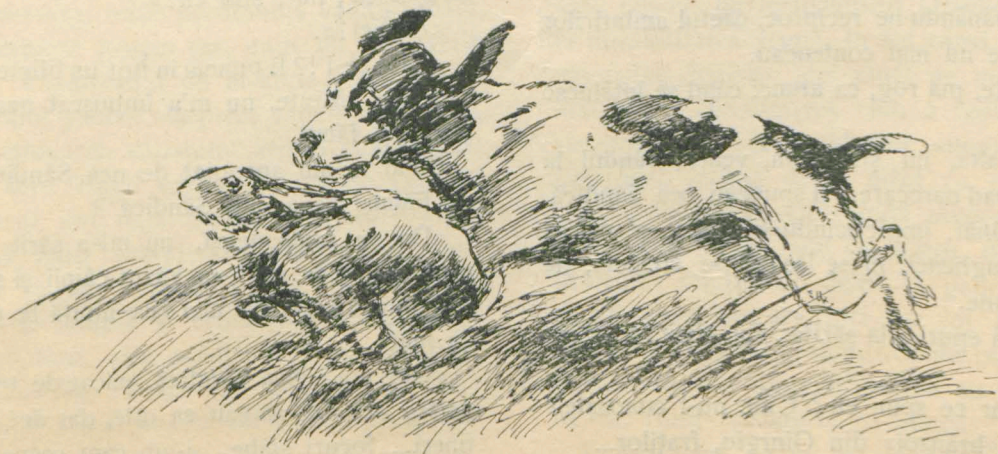
La câinii tineri ni-se întâmplă foarte des, că atunci când îi scoatem pentru întâia oară la câmp, îi interesează orice, aleargă după un fluture, sau privește la vr'un om ce stă în depărtare și nu simte în acest caz vânatul peste care dă adesea buzna, fără a-l fi mirosit.

Câinele bățut, timid, fricos, de multeori având gândul la stăpân și având teamă de urmarea oricărei mișcări a lui, nu simte vânatul.

Un caz ciudat ne prezintă câinii mincinoși (cari de altfel sunt recrutați dintre cei mai inteligenți câini). — Aceștia, în urma unor pedepse date de stăpânul lor pentru stârnirea sau alergarea vânatului, cu timpul, cu toate că au simțit vânatul tupilat în iarba, nu-l arată ci evită chiar prezența lui, numai pentru a nu da ocazie la o nouă pedeapsă din partea stăpânului.

Aceasta este în linii generale, ce se poate zice despre simțul mirosului câinelui de aret. — Recapitulând: în general, când ni-se pare că un câine a simțit un vânat la o distanță neobișnuit de lungă, el cu siguranță că a luat act de un alt miros intermediar, ce s'a întrepus între câine și vânatul ce ni-se pare că a fost pontat, iar când un câine cu simțul mirosului bine dezvoltat dă peste vr'un vânat ascuns, fără să-l miroase, sau îl simte numai la o distanță mică, cauza acestei atitudini a lui o vom căuta în împrejurările de diferită natură, cari diminuează intensitatea simțului mirosului.

Desigur că despre fiecare din aceste aliniate s'ar putea scrie articole întregi, dar ținând seamă de apariția atât de rară a revistei noastre (este prea puțin odată pe lună), precum și de multiplele chestiuni vânătoarești ce trebuiesc tratate în coloanele acestei reviste, mă mărginesc la cele de mai sus.

Săgeți din arcul „Dianei”

— Nea Sândică —

de Căp. Théo. T. Maiorescu

imineață de toamnă târzie, cu drumuri ușor umezite de brumă, miriști argintate, păienjenis de funigei, răsărit însângerat de soare, aer curat, rece și înțepător.

Era cadrul, în care, desprinzându-se dintr'o stație pustie, imediat după șueratul trenului

care pleca, trei amanți ai Dianeii, purcedeau să cotrobăiască coclaurile liniștite, unde odihneau dihanii gonite de nevoi, toată noaptea.

Din linia de salcâmi, din dosul stației, se'nvolburară în văzduh, într'un croncănit jalnic, prelung, sfâșietor, un stol de corbi speriați, iar [vreo două, trei țărci săreau râzând batjocoritor, din cracă în cracă.

Și ei mergeau . . . drept înainte, ca niște oameni munciți de o idee mare . . . tăcuți ca și firea.

Doar câinii, desprinși din curele, alergau, lătrând veseli, într'o curioasă contrazicere cu atitudinea oamenilor, care covârșiți de bagaje, păreau trei Hristoși urcând calvarul.

Sub seară, când soarele scăpătase în zarea înțetoșată și noaptea împânzea codrul, i-am văzut iar, în crâșma satului.

Imbecuau brânză cu ceapă și covrigi împestrițați de muște și beau vin nou. Nu mai erau tăcuți. Nimic grav în făptura lor.

Intrai în vorbă cu dânșii, cum mă pricepui mai bine, recomandându-mă afectat de aceiaș meteahnă, «vânătoarea», și mi-i-am prins prieteni.

Și așa vorbind despre toate celea, ne prinse aprinsul lămpilor, cu garafa plină cu vin pe masă, cu ochii lucitori de bucuria trăită.

De sub șopronul căptușit cu stuf, pătrundea până la noi, zumzet nelămurit de cobză, iar când și când, se înălța duios glasul țiganului Iordache.

„Foaie verde trestioară,

„Drag mi-e în noaptea de vară,

„Când dorm muierile afară!

O duioșie caldă ne aburise sufletele, și-așa pe nesimțite, ne-am pomenit depănându-ne reciproc, caetul amintirilor între rândurile, care nu mai conteneau.

Se vorbea de toate, mă rog, ca atunci când se întâlnesc laolaltă vânătorii.

Dintr'una, dintr'alta, nu știu cum, venise rândul la clevetit unui camarad oarecare... Li spuneau nea Sândică. Vorbea cel mai tânăr, impleticindu-și limba, și par'că tavanul scund al dughenei, ni se lăsase pe creștete, de ne țintuise pe scaune.

„Eram fraților, la epuri... la sărita.. Eu, Nicu M., Mișu A. și nea Sândică.

Il cunoașteți? Dar ce spun eu? Cine nu-l cunoaște? E cel mai mare «brânzoi» din Giurgiu, fraților...

Are câini «pur sang», arme felurite, toate scumpe, și cunoștiințe în ale vânătoarei, sumedenie... dar n'are «triste». Degeaba'l învățase un vechi braconier, să-și frece țevile armei cu pană de coțofană, ucisă de el; o imposibilitate, — nimic nu făcuse.

Și cum vă spun, plecasem câte trei—el al patrulea—vorbiți să i-o facem... Prea să lauda—domnilor—cu câinii lui... cu armele lui... cu loviturile lui... O nenorocire, fraților.

Și când îl știam cine este, îmi venea nebunie, nu altceva.

Ajungem la teren... intrăm în bătaie; îl luasem anume repede.

El, ași—că să trecem prin sat, să luăm și pasnicul, că el cunoaște terenul... Iar la stăruința noastră, că pierdem vremea cea mai bună de vânătoare, ne-a declarat, că nu-i învățat să-și care geanta în spinare... că-l împiedică la tras, etc.

Dar noi nu l'am slăbit de loc! Ba i-am promis că-i ducem noi cu rândul geanta.

S'a învoit, că n'avea ce face,—mai ales că-i spusese, că pasnicul îi face vânatul, și de aia insistă să-l ia.

În sfârșit intrăm bine pe teren și ne împrăștiem.

Nea Sândică ținea stânga și se cam depărtase de noi, care mergeam în dreapta lui, ceva mai apropiați. Când.. Duf! Duf! trăsese nea Sândică. Apoi și noi... că erau epuri, fraților... ca ciupercile după ploaie!»

Lipsiți de voință — ne-o răpise vinul — ascultam.

„Și-așa, fraților, — continuă el — duduia văzduhul de împușcături.

Făcusem, ce-i drept, câțiva epuri, dar pe nea Sândică îl pierdusem.

Și numai ce-i vine în gând lui Mișu, că ne adună la sfat.

„Măi băeți! Mi-a venit o idee. E momentul să-i facem una brânzoiului!

Iacă planul: Luăm dela noi un iepure, îl legăm de picioare... îl punem lângă măcăcinele cel înalt de colo, ca pe strat, apoi mergem la nea Sândică, îl luăm la mijloc, că are câini buni, și-l aducem drept peste el».

«Câinii au să-l ponteze,.. el o să tragă,.. epurile găsit legat,.. ține-te răs».

«Vezi-ți de treabă! — zic eu! — Ți-a în stare să și-l însușească; nu-l știu eu?»

«Atunci?».

„Uite ce-i!? Li punem în bot un bilețel scris cu creionul, cam așa „Minte, nu m'a împușcat nea Sândică“.

Zis și făcut.

Când ne-am apropiat de nea Sândică, îl întrebăm.

„Făcuși ceva, nea Sândică“?

«Da de unde neică, nu mi-a sărit decât unul; i-am rupt un picior, nu l-au văzut câinii și s'a dus. Dar lasă... știu bine că ăla nu mai face nuntă la primăvară; dracul l'a luat».

«Dar noi? Nea Sândică, păcat de trudă; să fi fost în partea noastră, săreau ca oile, dar de! Noi ca ăia... mai tineri... focuri slabe... i-am cam scăpat».

El: «Zău? Hai atunci»; și așa am făcut. L'am băgat l'a mijloc, și hai, hai, l'am pus pe direcție.

Ne apropiasem și ne făceam semne pe la spate.

Când câinii... stop,.. nea Săndică cu pușca'ntinsă călca ca pe ace. Pill!.. Câinele,—de unde, și nea Săndică... duf pe strat.

Sărea, fraților, ca un nebun. «L'am luat băă! l'am luat. Hăp! Hăp!» striga, cât îl ținea gura.

Ne-am apropiat. «Ce făcuși, nea Săndică?»

«L'am luat, fraților... bă! cât un vițel... ne mai văzut!»

Noi facem pe proștii. «Fugi dom'le de aici, că era mort».

Nea Săndică furios. «Ce face? N'ați văzut? L'a pontat Hector ca pe prepeliță. Când i-am strigat: pill! el hâșt, n'a făcut două sărituri și l-am ars!.. Bă fraților, cât vițelul!»

«Ce te razi, nea Săndică, hai să-l vedem!» Și mă duc, îl salt în sus și-l arăt. «Nu v'am spus eu, e legat!»

Dar nea Săndică se făcu roșu mânios: «Pungașule! Escrocule!»

Apoi către ceilalți. «Ați văzut domnilor, el l-a legat!» Și către mine: «Tu l-ai legat!»

Ceilalți intervin: «Stați domnilor, păi e frumos! Plecăm împreună și să ajungem aici? Mai mare râsul! Vânători suntem noi, ori pușlamale?»

Nea Săndică nu se mai potolea. «Auzi dumneata, să-și bată joc de mine, om bătrân?... Păcătosul!.. L'as căl învăț eu!».

Dar Mișu de colo: «Nea Săndică... liniștește-te... El zice una, dumneata alta. Stați puțin, să vedem ce zice și mortul».

Nea Săndică e supărat. «Ce mort dom'le, aiurezi? Ce vorbă e aia?».

«Păi da! mortul, epurele». Și-l ridică frumos, îi descleștează fălcile... apare biletul, spre uimirea lui nea Săndică, și-l citește tare „Minte, nu m'a împușcat nea Săndică“. Și răzi; era o jale!

Domnilor! Să moară omul și altceva nimic.

Ne-a înjurat, ne-a huiduit, dar ce nu ne-a zis. Și-a băgat arma în toc și a plecat depe câmp.

De atunci nu l-am mai văzut pe câmp cu pușca, dar pe unde ne vede în oraș, ne înjură.

* * *

Hohote de răs răgușite, sguduiau prăvălia. Umbre bălăbănindu-se se ridicau prin fumul des de țigară, cătând la masa noastră.

Doar câinii visau dormind, alte zile de vânatoare... și poate... alte bucurii... sdrobotoare de ciolane, și pline de privațiuni de tot soiul, dar totuși mult așteptate.

Cu ultimul rând sosit... blestemul se împlinise și am pornit iar, tăcuți, eu gândindu mă la povestea lui nea Săndică, ei vlăguiți, către păturile calde la casa preotului din sat unde găzduiam.

Târziu în noapte, muncit de nesomn, printre sforăiturile noilor mei prieteni, mi se lămurea în auz „Foaie verde trestioară...”

Arma vânătorului de profesie

de Const. A. V. Popescu, Târgoviște

Deoarece drillingul este incontestabil cea mai universală armă de vânatoare, această calitate îl desemnează de a servi și pe acel vânător, care nu se poate lipsi în nici o împrejurare de țeva cu glonț pe lângă cea cu alice, și vice-versa, — adică a vânătorului de profesie.

Pe lângă toată universalitatea drillingului, totuși acesta trebuie să fie altfel construit pentru serviciul din regiunile muntoase, unde predomină vânatul mare, și altul va fi drillingul pentru șes, unde nu se găsește decât vânat mic. Vânătorului de meserie arma îi servește în primul rând pentru stârpirea vânatului răpitor, apoi pentru selecționarea vânatului util și pentru apărarea persoanei sale. Fiind vorba de o armă care va trebui să servească ani de-a rândul în fiecare zi și care este expusă mult uzărei și calamităților timpului, ea trebuie să fie o armă solidă, — cu toate acestea însă cât de simplă și eftină. Ca atare, va fi un drilling *cu cocoase*, căci acesta este mai eftin și mai durabil, — mai ales fiindcă vânătorul profesionist trebuie să-și poarte arma mereu încărcată, ceea ce ar ruina repede arcurile unei arme sistem hammerless,

cari ar trebui să stea mereu armate, pe când cocoasele se pot ridica și lăsa după nevoie.

În ce privește închizătorul, dacă este bine lucrat și arma nu are un cartuș cu glonte cu presiunea gazelor prea mare, va corespunde și un închizător roux cu dublu zăvor și cu șina prelungită. Acest închizător este puțin sensibil, este de o construcție simplă și în consecință eftin. Pentru cartușe încărcate mai tari, este nevoie de închizătorul Greener, având în vedere și durabilitatea armei. În tot cazul, durabilitatea închizătorului depinde mai mult de modul mai mult sau mai puțin conștiincios cum a fost fabricat, decât de sistemul lui. Un închizător simplu, dar bine lucrat este mai trainic decât altul cu mai multe zăvoare, însă lucrat prost. De regulă zăvorul numit „Greener“ al armelor eftine este de prisos, deoarece cuiul închizătorului nu prinde deloc în gaura prelungirei șinei și ca atare nu are nici un rol la zăvorirea armei. Afară de aceasta, prelungirea nu este lucrată la armele acestea dintr'o singură bucată cu șina, ci este prinsă de ea, fiind forostuită cu alamă.

Pentru țevi, se va întrebuița un material bun, de

frabricație Krupp, Böhler etc., având un foraj potrivit. Exteriorul, cât de simplu posibil. Mai bine fără nici o gravură, dar foarte bine oxidată, ca să nu ruginească ușor arma.

În ce privește calibrul, el va fi diferit pentru arma de șes, și pentru cea de munte, — mai ales în ce privește cartușul cu glonte. Pentru țevile cu alice va corespunde cal. 12 sau 16 și în nici un caz un cal. mai mic, deoarece pasărea răpitoare este și mai rezistentă și mai greu de nimerit în zborul ei repede, decât ar fi oare o potârniche. În consecință, pentru împușcarea ei este nevoie de un foc cât mai eficace, care este însă cu mult mai redus la calibrele sub 16. Tot așa și pentru lup, vulpe, etc., corespund mai bine calibrele mai mari.

La șes, cartușul cu glonte servește pentru uciderea dela distanță mare a tot soiul de vânat mic vătămător, de pană și păros, inclusiv câinii vagabonzi. Este nevoie mai mult de o tragere precisă, decât de o forță prea mare a glontelui, fiind vorba de lovirea unor ținte mici, cum ar fi spre ex. un uliu în copac, la 80—100 metri. Afară de aceasta, cartușul trebuie să fie și cât se poate de efitin. Aceste condițiuni le îndeplinește foarte bine cartușul cal. 22/35¹/₂ (Vierlingspatrone), încărcat cu 0,5 gr. pulbere fără fum și cu glonte blindat, de 2,5 gr. greutate. Glontele este confecționat din plumb moale și este îmbrăcat într'o cămașe de aramă roșie. Il putem avea blindat, semi-blindat sau expansiv, — după nevoie. Având viteza inițială de aproape 600 m. sec. și energia de 45 m/kg., el permite trageri foarte precise cu destul efect, pentru scopul destinat. Ridicarea maximală a traectoriei la 100 m. este de 2,8 cm., la 200 metri de 24,9 cm. (aceea a unui glonte Mannlicher de 8.2 mm. este la 100 m.=4 cm., iar la 200 m.=18 cm.).

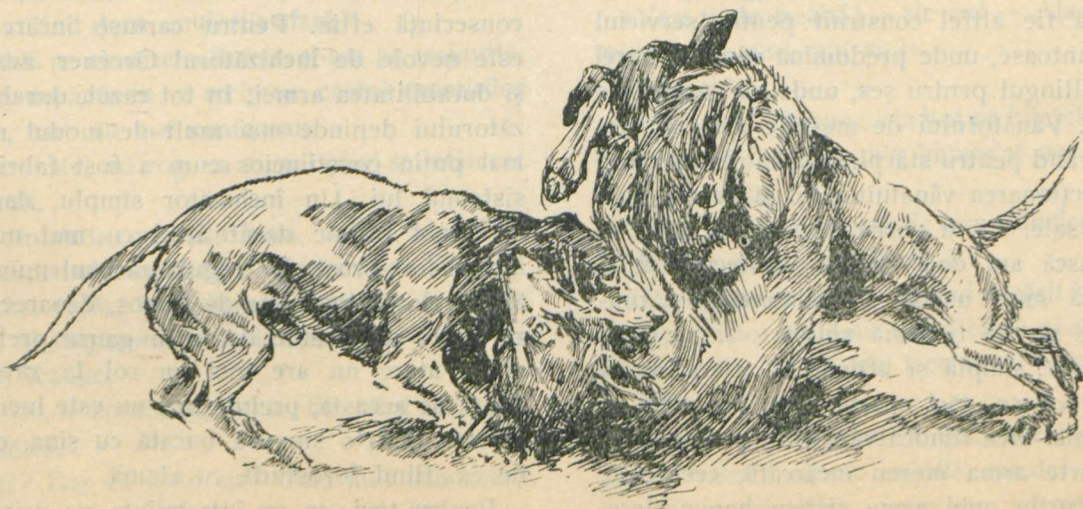
Există mai multe cartușe de acest fel, însă nici unul nu este mai efitin decât cel de 22/35¹/₂, care se vinde și la noi sub costul unui cartuș cu alice, — deși e de bună fabricație germană. Afară de aceasta, acest cartuș se poate reîncărca ușor de oricine, deoarece se confecționează cu aceiaș pulbere ca și cartușul cu alice, devenind astfel și tragerea mai efitină. Cartușul se poate încărcă și cu iarbă neagră și cu glonte de plumb. Nu este însă recomandabil de a întrebuița ambele cartușe din aceeași țevă, deoarece glontele de

plumb lasă mici resturi de plumb pe ghinturi, cari se topesc la temperatura arderei pulberii fără fum și strică precizia tragerii. De altfel, cartușul de 22/35¹/₂, încărcat cu pulbere neagră, este cel mai efitin posibil pentru scopurile sus arătate, putându-se reîncărca lesne și de mai multe ori. Chiar și glonțul se poate fabrica acasă, cu ajutorul unei forme de turnat.

Pe un teritoriu de munte însă, unde vânătorul de profesiune are de ucis lupi și eventual câte un răs, și acolo unde el execută și selecționarea vânatului util mare, nu mai corespunde cartușul sus arătat. Desigur că există mai multe cartușe cari corespund scopului, însă și aceste cartușe trebuie să fie efitine și mai ales să nu desvolte presiuni de gaze prea mari în țevă, ceea ce este de mare importanță pentru durabilitatea armei. Un atare cartuș este cel de 9.3/72, încărcat cu 2,7—2,9 gr. pulbere Rottweil No. 5 și cu glonte cu cămașe de aramă roșie nichelată. Și din această țevă se pot trage cartușe încărcate cu pulbere neagră și cu glonte de plumb, cari sunt mult mai efitine. În ambele cazuri efectul este destul de puternic pentru stârpirea vânatului stricător, cât și pentru uciderea exemplarelor tinere de vânat util, în vederea selecționării.

Acum se ivește întrebarea, de unde își pot procura vânătorii noștri de profesiune (brigadierii de vânătoare, etc.) arme, deoarece aceștia au un salariu modest și sunt nevoiți să plătească sume fantastice comercianților noștri „de arme“? Cu această ocaziune am onoare a face membrilor „Uniunii“ următoarea propunere: Cum ar fi, dacă am înființa o cooperativă cu arme de vânătoare și cu munițiuni? Dacă fiecare membru ar contribui — devenind acționarul cooperativei — numai cu câteva sute de lei, s'ar aduna fondul necesar și am putea să avem un depozit de arme, cu modele puține, dar bune și pe care le-am cumpăra mai efitin decât la negustori, — primind în acelaș timp chiar și oare-cari dividende, proporțional cu acțiunile noastre. Vânătorilor de meserie le-am face și înlesniri de plată, spre ex. cu plata în rate, pe lângă garanția stăpânilor lor.

Eu nu prea am cunoștințe comerciale și deaceia las aprecierea acestei idei pe seama altora mai pricepuți; cred însă că ar fi bine pentru noi toți, dacă ea s'ar putea realiza!

Răspuns la „Un răspuns”

de Ötvös Balázs, Szödrákos, Ungaria

cupându-mă de un articol al D-lui R. Medianu, scris despre câinii de vânatoare, am crezut că împlinesc o datorie de vânător și kynolog.

După cum văd din articolul „Un răspuns” (numărul Revistei din Ianuarie a. c.), D-l Medianu, cu toate că l'am rugat să nu ia în nume de rău faptul că i-am corijat articolul despre braci, totuși se simte jignit de îndrăzneala unui „străin”, care a cutezat să-l corijeze.

Noi, ungurii avem un proverb; „Cine se supără, n'are dreptate”. Și aceasta o dovedesc cu următoarele:

1. D-l Medianu zice în răspunsul său: „*In articolul meu am accentuat că nu voi descrie decât varietățile cele mai principale de braci.*”

Însă în articolul din August d-sa scrie în pasajul în care vrobește despre bracii francezi: „*Pentru a nu da loc la eventuale confuzii, voi descrie în parte cele 7 varietăți mai principale.*” Aci e vorba numai de bracii francezi, dar nicăeri nu găsesc menționat că ceilalți, cari sunt în continuă dispariție și apariție, vor rămâne a fi descriși în caz că publicul cititor va simți nevoia. Și totuși: menționând bracii germani, D-l Medianu descrie pe lung și lat bracul german vechi, care în țările de apus a dispărut.

2. „*Origina și evoluția braciilor germani sunt foarte mult controversate. Dece să mai înșir atâtea corcitururi (!) de braci germani? Descriu numai bracul german greoi și bracul german continental, care la rândul lui încrucișat cu diferite rase a dat naștere altor varietăți.*”

Origina braciilor germani e lămurită și o cunoaștem din literatura kynologică germană. „*Corcitururi de braci germani?*” Nu există o rasă de braci care să nu fie o corcitură, după origină. Așa de ex. prepelicării englezi, bracii francezi cu toate că acum ei sunt o rasă constantă, totuși nu sunt decât produsul unei „*corcitururi*” naționale, întocmai ca și bracii germani.

Dacă după D-l Medianu „*bracul german continental*” însemnează bracul german cu părul scurt, atunci aduc la cunoștința d-sale, că bracul german modern cu părul scurt, pe care îl numește „*brac german mic; brac Lemgo; brac continental*” nu s'a încrucișat decât numai cu bracul denumit „*Stichelhaar*” (păr țepos), pentru a ameliora, a întări părul celui din urmă, dând naștere bracului așa numit „*Drahthaar*” (cu părul țepos, tare ca sârma).

3. „*Bracul german continental este adevăratul tip de astăzi, care și acesta este foarte rar din cauza tendințelor proprietarilor de șeniluri, de a-i încrucișă, dând la iveală noi rase originale, aspirante la nu știu ce pedigreuri.*”

Bracul german cu părul scurt e rasa cea mai favo-

rizată și formează cel puțin 70% din toate rasele de braci germani. Deci nu e „și acesta foarte rar”. Proprietarii șenilurilor nu pot avea „tendințe de a încrucișă bracul continental, dând la iveală noi rase originale, aspirante la nu știu ce pedigreuri”, căci produsul încrucișării, chiar dacă ambii părinți sunt de rasă pură, dar diferită —, nu se matriculează, așa dar nu poate aspira la pedigree.

Da, fiecare proprietar de câini are dreptul ca să dea la iveală noi rase, dar trebuie să dovedească cu certificate autorizate că câinii prăsiți de el își trag origina dela părinți prăsiți de dânsul. Pedigreuri va căpăta numai generația a 6-a, a 7-a. Dece? Domnul Medianu o știe foarte bine. Am citit de D-sa și despre acest punct.

4. *N'aveam decât să copiez dintr'o carte germană acele multiple varietăți... și așa fi fost în regulă.*

Asta este animozitate față de mine! Oare D-l Medianu nu citește cărți? De unde a luat semnele caracteristice braciilor francezi? De sigur, că din cărți. E datoria fiecărui scriitor, — dacă face apel la ceia ce a citit în alți autori —, ca să-i numească pe aceștia. După cum: observ eu, D-l Medianu citește numai literatură franceză. Eu însă am studiat și studiez încă literatura germană, engleză, franceză, italiană și olandeză în ediții originale.

Eu nu mă țin numai de francezi!

5. *Nici celelalte fotografii nu ne arată câini fotografiați din șenilul meu.*

Nu, D-le Medianu! „*Inga Schellenturm*” și „*Mars Schellenturm*” nu sunt nici ei câini din șenilul meu. Nicideată nu voi fi atât de puțin modest ca să fac apel la mine însumi. Eu n'am nevoie ca să-mi fac reclamă în România, care cu toate că e țara mea natală, dar nu e patria mea. Ce am de vândut, eu vând aici. Tocmai dacă ași vrea să fac „*ghesefturi*”, n'ași face reclamă cânilor mei în România, căci aici prețul unui cățel pur sânge, selecționat este de 3—4000 de lei. Un câine ferm dresat costă 25—30.000 de lei, — pe valuta noastră. Atâția bani pentru un câine știu că nu se plătesc în România. Mulți vânători români, — chiar și din regat mi-se adresează mie, (primesc aproape zilnic 3—4 scrisori) cerându-mi căței și câini dresați. Fiecăruia îi răspund, că la noi câinii sunt prea scumpi pentru valuta românească. Dacă câinii crescuți și dresați de mine sunt buni, sau nu, rog pe D-l Medianu să întrebe pe regina Italiei, căreia i-am cedat un prepelicar englez, cu care regina este foarte mulțumită. Menționez acest fapt numai din motivul ca să dovedesc, că eu nu-mi fac reclamă.

„*Și ceilalți prepelicari din șenilul meu*” (vezi articolul meu: Bracul german) însemnează, că bracii germani moderni, cu părul scurt sunt în genere asemănători celor doi fotografiați în revistă.

Se poate că nu numai D-I Medianu, dar și alți cititori, să fi înțeles expresiunile mele în acelaș sens ca d-sa. Asta este însă vina mea, căci eu nu posed limba română într'o astfel de măsură, ca să pot scrie așa ca fiecare cititor să înțeleagă articolele mele cum le înțeleg eu, atunci când le scriu. Eu am părăsit regatul ca copil de 16 ani și de atunci n'am mai avut ocazie (au trecut de atunci 27 de ani) să vorbesc românește; iar când scriu românește, eu nu fac altceva decât să traduc ceea ce gândesc în ungurește.

În ceea ce privește Teckelul, D-I Medianu confundă pe basetul german cu basetul francez. Acesta din urmă este în primul rând „chien courant“ — câine alergător —, dar bassetul german (Teckel, sau Dachshund) e în primul rând câine de vizuină, iar în al doilea rând „Schweisshund“ — limier — și... atâta tot.

Susțin afirmarea mea, că Airedale-terrierul nu e par excellence un câine de vânatoare, în timpul de față. Însă a fost un câine de vânatoare. Origina lui o găsim în valea Airedale (Anglia) unde îl întrebuințau la animale stricătoare, și chiar contra braconajului (fiecare Terrier gonește vânat); dar devenind un câine de poliție el și-a pierdut calitățile vânătorești. Pe ici-colo se ivesc și câini, cari se întrebuințează la vână-

toare; și eu am avut odată un Airedale-terrier, care lucră cu pointerii mei, pontă, aportă. Însă „Exceptia murieunt regula!“ Nici englezii, nici germanii nu'l înșiră în tabloul câinilor de vânatoare.

Am observat deja din articolele apărute în Revistă că în România (Vechiul Regat) nu prea sunt cunoscuți bracii germani și bracul maghiar. Am de gând ca să-i descriu și să-i clasific în mod caracteristic, tocmai pentru faptul că cunosc toate rasele și le-am încercat pe toate la vânatoare; așa dar eu le cunosc și din practică — nu numai din teorie. Dar va trece multă vreme până ce va veni și rândul descrierii bracilor germani, căci nu numai despre câini, ci și despre creșterea vânatului am trimes Revistei atâtea articole, că greu va veni rândul bracilor germani așa de curând.

Eu nu mă supăr că D-I Medianu mi-a dat „Un răspuns“, ci mă simt cinstit că mi-a dat atențiune. Sper că ne vom întâlni și ne vom împrieteni cum e de cuviință între vânători și amatori de câini. Între vânători nu există „boanghen“ și „olah“; suntem toți tovarăși de vânatoare, suntem toți adepții aceleiași zeițe: Diana!

D-le Medianu, la revedere la expozițiile canine și la cursele prepelcarilor din toamnă!

O surpriză neplăcută

de Dr. I. Phillipowicz, Cernăuți

Într'un timp, când a succes a împreuna diferite temperamente, diferite concepțiuni și diferite culturi la o activitate comună, armonică, deci când *uniunea sufletească* care până acum încă nu s'a îndeplinit, a luat tocm în domeniul vânătorei un început atât de frumos, atât de îmbucurător, încât noi, înfăptuitorii acestei activități comune putem într'adevăr fi mândri,

— într'un timp, zic, când roadele acestei activități și efectele ocrotirei vânatului se arată deja prin surprinzătoarea lui înmulțire, un domn a găsit de cuviință, printr'un articol provocator — de nimeni cerut și de nimeni așteptat —, să semene sâmburele discordiei.

Acum 5 ani eu și cu D-I Radu Grigorcea am fost delegați de către „Societatea pentru ocrotirea vânatului în Bucovina“ — o societate care există deja de 40 ani și reprezintă pe vânătorii din Bucovina — să intrăm în contact personal cu „Uniunea Generală a

Vânătorilor din România“ de azi și care pe atunci era în stadiu de înființare. Ajunși la București, primul nostru pas a fost la D-I Dinu Goleșcu, Președintele Uniunii. Și cari au fost cuvintele de bun sosire ale prea stimatului veteran în vânatoare și sport? „Domnii mei, sunt prea fericit că mi se dă onoarea să vă salut. D-voastră veniți dintr'o țară cu înaltă cultură vânătorească; la noi, vai...“ — un suspin, o mișcare din mână cu regret. „Vă rog, Domnilor, ajutați-ne cu cultura și experiența D-voastră vânătorească, căci noi cu drag vom face uz de ea“. Acestea au fost cuvintele bătrânului bărbat cu experiență vastă, ale cavalerului, ale omului cu cultură și ale patriotului. Și aceste cuvinte ne-au inspirat încredere în scopul nostru, căruia ne-am dedicat cu dragoste, cu zel și cu toată energia. Conferind apoi cu D-nii Nedici, Alexianu, Mocsonyi, Racottă și alții, ne-am format impresia că acești bărbați iau chestiunea în serios, că conducătorii „Uniunii“ știu ce voesc. Și pentru a înlătura și ultimul rest de neîncredere, am stăruit eu până într'atâta, că după un an D-I Nedici împreună cu D-I Alexianu au vizitat Cernăuții și au luat parte la o adunare generală a „Societății pentru ocrotirea vânatului din Bucovina“, la care se aflau adunați cam 200 de participanți din toate colțurile Bucovinei. Această adunare a avut loc

la Institutul D-lui Botezat. Rareori în viața mea am văzut o atât de frumoasă armonie, o activitate comună atât de zelosă și conștientă de scopul ei.

Prin înțelegere reciprocă și prin contact personal între oameni cu cultură adevărată și cu vederi largi, s'a înfăptuit cât ai clipi din ochi ceea ce în alt domeniu nu s'a putut face, — adevărata unire sufletească. Ce consecințe bune va avea aceasta și în general, ne va învăța viitorul.

În domeniul vânătoarei, care tot mai formează încă un ideal în vremurile de azi atât de prozaice, atât de otrăvite, rămânând încă loc pentru frumos și pentru interesele culturale ale țării, în acest domeniu s'au unit bărbați din întreaga „România Mare“, spre o conlucrare frățească, sinceră și în bună înțelegere, și cari cu mari jertfe de timp, bani și energie precum și cu expunerea întregii lor personalități față de lipsa de înțelegere și de anarhie, caută să ajungă această țintă și sunt pe cale a și-o ajunge.

Succesele le putem vedea astăzi deja. Pretutindeni o scădere colosală a braconajului, o ivire a unei situații legale și civilizate și pe lângă acestea o înmulțire îmbucurătoare a vânatului; sau pe scurt: cultură adevărată în domeniul vânătoarei.

Ori, trebuie să ne întrebăm; cari au fost motivele ce au dat la iveală articolul cu un efect atât de provocator, atât de distructiv, și care se apropie de domenii pe cari autorul nu le cunoaște deloc bine și deci nu se vede motivul pentru care a ridicat aceste chestiuni! Nu voesc să intru în detalii și să mă ocup și de al doilea articol care tinde să-l garnisească pe cel dintâi în formă de salată, ci voesc numai să analizez, ce motive ar putea să fi avut autorul când a scris articolul acesta. Fără îndoială că numai două motive: Primul ar fi acela de a sabota tânăra operă a „Uniunii“ abia în ființă, și al doilea este acela că autorul, din lipsă de experiență proprie și de studii, făcând comparație cu dezvoltarea altor țări în domeniul vânătoarei, nu și-a putut face o icoană exactă asupra valorii măsurilor pentru conservarea și înmulțirea vânatului. Sunt numai două posibilități, cum putem vedea ușor la alte țări. Sau indolență; atunci efectul final: zero, cum de ex. Italia, Danemarca, etc. și anumite părți — în special din Carpați — ale Vechiului Regat. Sau măsuri stricte; rezultatul — o sporire

mare a vânatului, cum de ex. vechea Austrie, Ungaria, Germania, Anglia, Scandinavia, Canada și chiar provinciile africane ale Angliei.

Dacă în timpurile de mai înainte atât în Vechiul Regat, cât și în Rusia nu era nevoie de a sprijini sporirea vânatului, aceasta era pentru că puteai lua din plin. Între timp însă condițiunile s'au schimbat mult, populația s'a înmulțit considerabil, numărul vânătorilor a crescut în mod gigantic, locuințele oamenilor au devenit tot mai dese, iar influența câinilor vagabonzi a devenit din această cauză cu mult mai distructivă, armele sunt mai perfecționate, și tot așa și mijloacele de comunicație etc. etc., cari toate acestea la un loc sunt cauzele cari trebuie să micșoreze numărul vânatului, și să-l nimicească mai târziu total. Avem o mulțime de exemple, că unele specii de vânat au dispărut cu totul, iar altele dispar zi cu zi.

Prin urmare, trebuie să ne aprofundăm temeinic într'o materie, trebuie să cetim, să studiem și să adunăm experiențe, înainte de a lua condeiul în mână.

Ar fi o greșeală a statului de neiertat, dacă nu i-ar veni la timp vânătoarei în ajutor și nu ar procura posibilitatea ca vânătorii să se poată delecta cu vânătoarea,—și cu toate acestea numărul vânatului să nu scadă, ci dimpotrivă, să crească. Așa de ex. America — legi riguroase, făcute la timp și prin înființarea de terenuri de ocrotire — a înțeles să ridice la un nivel respectabil numărul vânatului de bizoni, urși, elani etc.. Și dacă facem aceasta și la noi, vom dovedi numai progresul culturii noastre, căci multe țări ne invidiază pentru legea noastră a vânatului.

Nu voesc să intru mai adânc în chestiune. În multe mele articole din „Revista Vânătorilor“ am lămurit chestiunea aceasta, ilustrând-o cu nenumărate exemple. În sfârșit trebuie să atrag serios atențiunea onor. comitet de redacție asupra faptului, că cetitorii revistei au dreptul să pretindă ca să nu fie hrăniți cu articole de diletantism, care tratează chestiuni inutile ce nu se mai discută, ci scopul Revistei trebuie să fie educativ și progresist. Provocări și lipsă de tact pot să aibă numai efectul de a distruge armonia în activitatea comună și încrederea reciprocă, — și ce ar însemna aceasta, nu trebuie să mai discut.

Nota Red. Cu acest articol punem capăt polemicii — care a durat chiar prea mult — asupra acestei chestiuni.

Modul cum ar trebui organizate societățile de vânătoare

de Ing. Const. V. Popescu, Ciuc-Sânmartin

Țara noastră, pe lângă bogățiile ce ne oferă din punct de vedere agricol, forestier, minier etc., ne oferă și o mare bogăție din punct de vedere al vânatului, cunoscută chiar și în țările străine, încă din cele mai vechi timpuri. Dovezi despre aceasta avem destule, căci nu trebuie decât să cercetăm puțin trecutul în domeniul vânătoarei, și vom vedea, cum englezii și nemții veneau la noi în țară pentru a face vânători de urși, și se întorceau acasă încărcăți cu bogăția munților noștri în vânat de tot felul.

După cum însă și în celelalte ramuri de bogății suntem slab organizați, se pare că și în domeniul vânătoarei administrația este încă în fașă; și nu știu cât timp va mai trece, până voi vedea organizația vânătoarească, așa cum ar trebui să fie înfăptuită după toate normele științifice.

Nu vreau să spun cu aceasta că sunt un vânător grozav, cu practică îndelungată pe terenul vânătoarei și nici n'ași vrea să se creadă, că ași dori să dau sfaturi cuiva; însă în calitate de inginer silvic, fiind

șeful unui ocol de munte foarte bogat în vânat, și cum silvicultura e în strânsă legătură cu vânătoria, întocmai ca 2 frați buni, care nu pot trăi unul fără altul, fiindcă nu se poate concepe vânat mare fără pădure —, ași dori să spun câteva cuvinte referitor la vânătoria.

La secția silvică a politehnicei se predă, pe lângă cursurile de specialitate, și un curs de vânătoria, care este destul de bun, așa că noțiunile generale de vânătoria, necesare unui bun vânător, le-am căpătat la școală.

Pe lângă aceasta a mai contribuit și cursul de zoologie precum și diferite tratate și reviste de vânătoria, așa că noțiunile teoretice și științifice referitoare la vânat le posed — pot zice — destul de bine.

Fiind șef de ocol la Sânmartin, un ținut de munte unde trăește în special vânat nobil, m'am înscris în Soc. de vânătoria „Codrul“ din Sânsimion, județul Ciuc.

Mai există o societate de vânătoria la Mercurea Ciuc, însă din diferite motive am preferat ca să mă înscriu în Soc. de vânătoria din Sânsimion. Am luat parte, în decurs de aproape 2 ani de zile de când sunt în această regiune, la foarte multe vânători și în special la vânători de porci și de urși; cu toate acestea, în cursul acestor 2 ani nu s'a împușcat decât foarte puțin vânat la vânătorile la care am fost, și anume 3 porci, 2 lupi, o vulpe și iepuri ceva mai mulți.

Toată lumea știe că ținutul Ciuc e un ținut foarte bogat în vânat, și totuși nu se vânează decât foarte puțin. Într'adevăr, subsemnatul având aproape în fiecare zi lucrări în pădure, am colindat toți munții Ciucului, și cercetând urmele vânatului, am putut să-mi dau și eu seama de bogăția vânatului și să confirm și eu aceasta; ba ași putea spune chiar exact locul unde se pot împușca urși, porci, vulpi, cocoși, etc.,—și totuși nu s'a vânat nimic. Mi-am pus atunci întrebarea, care să fie oare cauza de nu se poate vâna; și la această întrebare am căutat să dau și răspunsul.

Societățile de vânătoria constituite aici sunt, după părerea mea, pur și simplu o adunare de oameni, doritori de a împușca ceva, fără însă ca să posede noțiunile științifice ale vânătoria. Dacă ei știu să tragă cu pușca și dacă au bani de cheltuit pentru muniții și taxe, atunci se cred vânători și se înscriu în Societate.

Unul dintre ei — acela care se crede mai doctor în vânătoria —, aranjează vânătoria în modul următor:

Merg cu toții, vânători și hăițași, până la locul unde urmează ca să se facă bătaia, vorbind care mai de care, încât se aude peste 50 km.; iar când ajung la porțiunea de pădure ce urmează să fie bătută, hăițașii se duc la locul de unde trebuie să înceapă goana, pe când vânătorii se aranjează fiecare acolo unde crede de cuviință, căci nu se fixează delă început locul fiercării. Astfel în timpul așezării în ținători a vânătorilor

se nasc discuții destul de dese asupra locurilor mai bune, pe care fiecare dorește a le ocupa.

Hăițașii, cari deasemenea gonesc de capul lor și fac o gălăgie de răsună munții, iar vânătorii certându-se pe locuri, neapărat că vânatul care e mai inteligent ca vânătorii aceștia de ocazie, găsește timp suficient ca să fugă tacticos, așa că mai toate vânătorile au avut ca rezultat o muncă grozavă și o oboseală de nedescris, — dar fără vânat. Așa se fac vânătorile pe aici, și cred că nu numai la noi ele se fac în felul acesta, ci și prin alte părți, — și aceasta din cauză că nu este conducerea bună.

Pentru a se remedia acest rău, după părerea mea ar trebui organizate societățile de vânătoria în modul următor:

Să nu se admită ca membru într'o societate de vânători decât persoane care cunosc într'adevăr vânatul și legile de vânătoria destul de bine, pentru care vor trebui să depună un examen teoretic și practic. În special președintele unei Societăți și comitetul de conducere trebuie să fie ales dintre vânătorii buni; să nu se facă aici caz de politică sau de situațiunea lui particulară, fiindcă vânătoria n'are nimic comun cu aceasta.

Să se înființeze în fiecare județ o comisiune care să examineze candidatul ce vrea să devie vânător, și numai în urma unui certificat eliberat de această comisiune să poată fi înscris într'o societate de vânătoria. Să se prevadă pedeapsa cu excluderea lui din soc. de vânătoria, dacă vreo dată ar călca vreuna din regulile științifice ale vânătoria.

În comisiunile județene de examen, să fie întotdeauna și un inginer silvic care e bun vânător, fiind în măsură ca să cunoască foarte bine toate regulile științifice ale vânătoria.

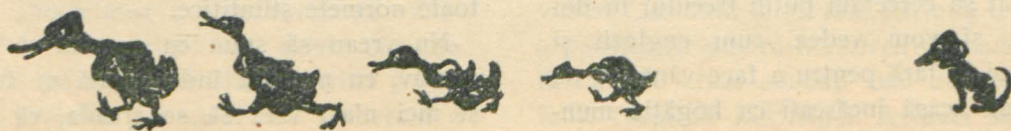
Să se înființeze în fiecare județ o școală de paznici de vânătoria, care să fie într'adevăr *paznici*, iar nu braconieri.

Societățile de vânătoria să fie inspectate mai des, pentru a se vedea activitatea ce o desfășoară pe tărâmul vânătoria, referitor la conservarea și protejarea vânatului util.

Inginerii silvici să fie din oficiu inspectori de vânătoria, putând controla oricând și ori unde felul cum se practică vânătoria.

Realizându-se aceste lucruri, după părerea mea situațiunea s'ar îmbunătăți, iar când s'ar face o vânătoria, atunci aceasta ar fi adevărată vânătoria, organizată după toate regulile vânătorești, și atunci ne-am putea fâli cu munții noștri bogați în vânat.

Propunerile autorului se întâlnesc de minune cu ale d-lor S. Schöppner și Ötvös Balázs, din articolele apărute recent în R. V. Din toate acestea se desprinde adevărul, că a început un curent puternic pentru reorganizarea societăților de vânătoria la noi. (N. R.).

Amintiri din vânătorile mele la animale mari, în munții Vâlcei, Neamț și Bacău

O vânătoare de mistreți în munții de la Mănăstirea Bistrița-Neamț

de Ernest Gheorghiu
Ing. Inspector silvic

În anul 1894, pe când eram șef al ocolului silvic Vadurile, Jud. Neamț, o turmă de mistreți făcea stricăciuni mari toamna, prin porumbiștele locuitorilor comunei Mănăstirea Bistriței. Mistreții coborau de vale cu o îndrăsneală nemaipomenită, venind din adâncul codrilor și trecând culmea munților deasupra Mănăstirii Bistrița. În fiecare noapte ei dădeau năvală prin holdele țăranilor, răsturnând și devastând mai ales ogoarele cu porumb ale acestora.

În repetate rânduri țăranii mi-se plâseră și mă rugară ca să fac o vânătoare, deoarece porcii le-au prăpădit hrana pe un an de zile. Eu eram însă foarte ocupat cu serviciul, căci aveam un ocol mare și cu multe exploatări — și cu toată pasiunea mea mare de vânătoare, nu găsii timp decât tocmai toamna târziu; și apoi nici nu aveam tovarăși de nădejde, căci prietenii mei erau mai toți iepurari, iar dintre țăranii cari erau înarmați prost, cu niște puști vechi cu capsă, puțini aveau îndrăsneala să dea piept cu dihăniile mari din pădure. Printre aceștia aveam eu un pădurar, pe care mă puteam bizui. Era un om cam bătrân, dar încă verde și se numea Neculau Gât-Strâmb, din cauza unui tic nervos care îl făcea să sucească mereu gâtul. Acesta tocuse multe jivine mari și cunoștea bine țiitorile și locurile pe unde se țineau mistreții.

Era într-o Duminecă, pe la începutul lui Noemvrie, pentru când hotărâsem această din urmă goană, căci mai făcuserăm încă două bătăi prin Octombrie, însă fără nici un folos. Ca tovarăși n'aveam tocmai vânători buni pe cari mă puteam bizui; câțiva țărani și trei boerași. Unul dintre aceștia era directorul penitenciarului dela Pângărați, fost ofițer reformat, care se lăuda că era cel mai bun trăgător în regimentul lui. Al doilea era un arhitect-constructor și se numea Sireteanu. El făcea reparații pe la penitenciare și era un om blajin și un camarad excelent, fără să mai fi fost însă la vânătoare de fiare mari și fără a cunoaște meșteșugul vânătoarei. Cel de al treilea era socrul meu, care deși bătrân, era însă vânjos și fusese în tinerețe și el vânător de ciocârlani și sturzi, prin vii.

Toate semnele erau contra noastră. Timpul era posomorât și bătea vântul; burniță o ploaie măruntă amestecată cu lapoviță, iar noi eram puțini, căci oamenii nu voiau să meargă pe o asemenea vreme.

De cu noapte plecărăm cu toții spre Mănăstirea Bistriței, unde aveam întâlnirea. După ce le încărcăm la țăranii puscile și le pusei capse noi, le dădui ordinele trebuincioase asupra bătăii ce trebuia să facem. Gât-Strâmb avea mare nădejde că o să îmfundăm porcii, cari chiar în acea noapte făcuseră mari stricăciuni prin porumburile mănăstirii, vecine cu locuințele călugărilor.

Gât-Strâmb, care era mândru că nu putuse să dea peste porci la goanele din Octombrie, le trăgea la înjurături și se afurisea spunând că a visat chiar în acea noapte că a ucis doi dintr'un foc.

— „Și așa are să chie! Dar'ar Dumnezeu să-mi vie și mie apa la moară, să dau cu ochii de afurisiții de colțați! Am să-i învăț eu minte să mai facă așa prăpăd în holdele țăranilor, lăsându-i muritori de foame;.... ira.... Maică Născătoare, ajută-mi să-mi arăt și eu sireacu meșteșugul meu, c'a ruginit biata pușcă în cui decând n'am mai trosnit unul... și se bocește și geme toată ziua după vânat“.

Noi râdeam și-i făceam curaj; că doar nu de geaba a visat el în noaptea asta că o să împuște dintr'un foc doi colțați.

Merserăm cam un ceas, o depărtare de 2—3 km., pe o coastă dulce până la culmea mare, unde trebuia să facem prima bătaie — cea de nădejde. Ajunși aci, trimiserăm bătăiașii, — vr'o zece la număr și înarmați toți cu pistoale cu două focuri — căci asta era sistemul meu de a face goanele la vânat mare, mai ales atunci când n'aveam bătăiași și copoi îndeajuns — să înconjoare un fund de vale întunecoasă și prăpăstioasă, unde era un hățiș grozav și unde bănuiam că au sălaşul lor porcii. Iar noi, vr'o unsprezece vânători, ne așezărăm pe două rânduri; un rând în față și al doilea rând în spatele celui dintâi, la o distanță de cam 200 m., și având niște țiitori sigure. Astfel că tot vânatul ce ar fi scăpat din linia întâi, pe care o ocupau vânătorii mai buni, trebuia să dea peste cei din linia doua.

Am uitat să spun mai sus că printre noi mai era și un șef de gară dela Craiova, care venise la familie aci și se lăuda de a fi vânător mare. Acesta purta ghetete de lac în picioare, avea un pardesiu de culoare deschisă și în cap o pălărie tare, de oraș....

Nu mult timp după ce am ocupat țiitorile începui și bătăia. Din păcate, eu aveam ca vecin tocmai pe arhitect, căruia — deoarece n'avea pușcă — îi dădusem o carabină cu tir pentru dropii, adică cu un trăgaci foarte slab. Acesta, în așteptarea vânatului, mișcă mereu punând pușca la ochi și lăsând-o în jos, ca pe urmă să o ridice din nou, ș. a. m. d. Lucrul acesta mă enerva pe mine, căci la un asemenea vânat este nevoe de o tăcere complectă și de o nemișcare absolută. Tot umblând și încercând pușca, amicul atinse trăgaciul și slobozi focul.... Mie mi-a venit rău de necaz și în gândul meu îl afuriseam, căci un foc tras de geaba atunci când goana este începută, face ca vânatul să-și schimbe direcția, — ceace s'a și întâmplat.

Turma de porci era acolo și venea către muche, tocmai spre țiitoarea mea. Auzind focul, porcii s'au

rupt în două; o parte o luă înapoi spre vale și numai vr'o câțiva, mai îndrăsneți, își continuară drumul, fără a bănuți primejdia; căci vântul era bun, suflând spre noi, și porcii nu ne puteau adulmea.

La un moment dat văzui apărând doi mistreți în marginea țihlei, la 20 de pași de mine. Eu purtam drillingul meu obicinuit, și cu cele 2 focuri din țevile de sus îi culcai pe amândoi la pământ. În același timp auzii o serie de focuri pe amândouă liniile, parcă era la Plevna. Dăduse norocul peste noi! Puțin în urmă însă auzii niște țipete de groază dinspre țitorile unde erau așezați coconașii... Dăduseră porcii peste ei, iar ei, uitând că au puști în mâini, se cățaraseră pe copaci și strigau după ajutor. Șeful de gară își jupuisse lacul de pe ghețe, iar pardesiul i-se agățase

de pomi, pe când pălăria îi sburase depe cap și ajunsese tocmai în vale, la vr'o 20 de pași. Ceilalți boerași, — cu sudori reci pe frunte —, înlemniseră și se tupilaseră după tufe, uitând să tragă cu pușca.

Bătaia își luă sfârșitul. Țăranii împușcaseră 4 mistreți, astfel că cu 2 ai mei aveam în total 6. Bucuria era mare; Gât-Strâmb împușcase și el un porc mare și se laudă la toți, că visul lui nu fusese de geaba. Până seara mai făcurăm încă două bătăi, însă fără nici un rezultat, iar când se inseră ne-am întors cu toții veseli spre casă; noi vânătorii satisfăcuți de rezultatul obținut, iar țăranii mulțumiți că au scăpat holdele lor de mosafirii nepoftiți, cari din timpurl acela i-au lăsat în pace.

Intâmplări de vânătoare și de voiaj în Sumatra estică

(Urmare)

de C. A. Eberle

Indată ce ai întors spatele malului mlăștinos, începe pământul cultivat, a cărui fertilitate se mărește cu cât trenul se apropie de Deltă; în același timp te surprinde abundența peisajilor caracteristice, agricole și etnografice. Plăcerea noastră de a le privi fu însă zădărnicită în mare parte de un praf negricios, care pătrundea chiar prin geamurile închise ale vagonului. Nenumărate canale străbat pământul în toate direcțiunile, și sunt împrejmuite de stăvilari pe cari se văd circulând locuitori de toate culorile, asemănători unor lungi șiruri de cămile ce se mișcă cu multă luare aminte. În nămolul canalelor, în apă până la bot, se văd bivoli negri de o mărime colosală, cu coarne late, și pe spatele cărora se cobor foarte adesea grațioșii erodii albi, spre a vâna paraziții de acolo. Pe câmpie cresc tot felul de cereale; se văd și lanuri întinse de bumbac, cari formează niște tufișuri puțin înalte. Diferite vase de scos apă sunt manevrate incontinuu de oameni buni, pentru a duce apă lucrătorilor. Pe locuri ridicate, vârâte unul într'altul, sunt situate sate sărace, dominate de palmieri înalți sau de sycomori. Apropiindu-te de o localitate mare vezi grupe dese de copaci, a căror coroană formează un fel de acoperiș, în formă de cupolă sau minaret, înălțându-se în aerul arzător. Trecurăm pe lângă Domanhür, un oraș cu fabrici de a enigra bumbacul (adică de a-l despărți pe acesta de sămânță). În stația Tauta îl trezii pe prietenul nostru, baronul B., care amțise din cauza berei și îi oferirăm o sticlă de bere Pilsner, pe care o deșertă cu mare plăcere până la fund. Tauta e renumit prin târgurile sale. Pe timpul târgului, care are loc în luna August, se adună aici câte odată 50.000 de oameni, nu numai comercianți, ci și cântărețe, dansatoare, saltimbaci etc., de prin toată valea Nilului.

Viața din timpul târgului se zice că e foarte interesantă. Apoi trecurăm stațiile Benhael Asol-Kaljub. La dreapta se zăresc din depărtare piramidele. La stânga se recunoaște din ce în ce mai bine conturul muntelui Mokkatam, și pe panta lui se vede moscheia citadelei, cu cupola ei și cu ascuțitele ei minarete. Pe ambele părți ale trenului vilele și plantațiile de pomi se înmulțesc din ce în ce. În fine vedem în stânga Albasijerul și aleea Schubra. Puține minute mai târziu intrarăm în gara din Cairo și apoi descinserăm la hotelul Sephard. Acesta este admirabil aranjat; în rez de chaussé sunt 15 săli mari, sufragerii, camere de lectură și de scris. Servitorii, într'un număr foarte mare, erau toți îmbrăcați în costum arab. După prânz târguirăm diferite lucruri și comandarăm cartușe de vânătoare, iar seara vizitarăm acele locuri de noapte cari meritau să fie văzute.

Pe ziua de Duminecă 21 Noembrie dimineața făcurăm o plimbare împrejurul orașului, și la 11 dim. plecarăm spre gară. La ora 11 trenul de Suez plecă. Prima stație mai mare se numește Zagazig, și se află situată chiar pe canalul de Suez. Deaceia trenul urmează direcțiunea apuseană a cursului canalului. Localitatea prin care trecem mai târziu, e o parte din pământul citat în biblie, Gosen, și este tăiat în toate direcțiile de ape și canale. Câmpiile sunt cultivate cu bumbac, trestie de zahăr și porumb, iar pământul se lucrează cu un fel de plug preistoric. Mulți copaci de curmale, împrăștiați pe câmpie, dau priveliștei oarecare animație.

La orele 2 după amiază ajunserăm la marea arabă, care se întinde până la Suez și unde vezi, cât poți cuprinde cu ochii, numai grămezi de nisip unde nu crește nici un fir de iarbă; e tabloul unei pustietăți ne mai văzute. La orașul Ismailya, trenul trece

peste canalul de Suez și puțin după aceea apar în dreapta înălțimile Djebel Geneffe și stația Serapeum. În apropiere de micile coline de lângă stație s'au găsit ruini de origine persiană, cari sunt o amintire a canalului regelui Darius I. În cealaltă parte de Serapeum, în regiunea șesului întins al lacurilor amare, dealungul cărora merge trenul, se află stația Fajid. Acum apare pe dreapta Djebel Uwebid, iar mai departe se înalță spre sud giganticul Djebel-Ataka, al cărui picior este udat de golful de Suez. Înălțimile mai puțin însemnate, din stânga, în cealaltă parte a canalului, aparțin Djebelului er Kaha, și sunt prelungiri ale Djebelului et Tih din peninsula Sinaia. Pe urmă trenul înconjoară Djebel-Schaluf, care ajunge până la canal. Seara la ora 6 ajunserăm la Suez unde ne aștepta fiul consulului Mayer, care ne conduse la hotelul Orient. Pe urmă îl vizitarăm și pe consul, care ne primi foarte bine și mai târziu luarăm bilete dela Suez până la Singapora. Seara, mâncarăm la hotel și băurăm bere Pilsner, iar înainte de culcare am mai lucrat fiecare la jurnalul nostru de voiaj.

Suez, 25 Noembrie 1895. Dimineața vizitarăm bazarul, care conține puține lucruri demne să fie văzute; apoi ne plimbarăm prin oraș și în urmă cu o barcă în rada portului, unde la orele unu după amiază ne imbarcăm pe vaporul „Saxa“, al societății Norddeutscher Lloyd, din Germania. D-l V. ne conduse pe vapor și ne recomandă pe căpitan. După o oră de așteptare ancorele fură ridicate și vaporul își continuă drumul prin canalul de Suez.

Marea Roșie se întinde între 12°, 40' Lat. 30° și N., și între meridianele 30°, 20' Est și 43°, 25' Est, având o lungime dela Suez și până la Bab el Mandeb de 1200 mile maritime. Cea mai mure lărgime, pe 19° Lat. N. este de 205 mile maritime, pe când la Bab el Mandeb ea cuprinde numai 17 mile. Partea nordică a Mării Roșii se desface în 2 brațe; unul, golful de Suez, are o lungime de 170 mile maritime, iar celălalt, golful Akabah are 97 mile maritime. Pe peninsula aflătoare între aceste două brațuri ale mării, se înalță muntele Djebel Musa, din care face parte Sinaia și Horeb. Pe locurile Sinaiei se găsește vânat bun, de capre și gazele. În satul Tor locuiește un arab cu numele Hennen Nicola, la care poți găsi adăpost și care aranjează și cele necesare pentru o vânătoare. Pământul de lângă țărmul Mării Roșii e în general muntos, însă cea mai mare parte din munți nu ajung până la mal, care e jos și nisipos. Pământul care se află între munți și mal nu se cultiva de loc, cu toate că este îndeajuns de fertil. Locuitorii satelor de lângă Marea Roșie sunt — după cât am aflat — oameni nevrednici și primejdioși. Pe coasta apuseană a Mării Roșii se află la sud Yambo, și Hejas la nord. Cea dintâi este cea mai roditoare parte a Arabiei. Coasta răsăriteană se află sub domnia egipteană până la 18°, și pe urmă începe Abisinia care se întinde până la Bab el Mandeb. Porturile principale ale coastei de vest sunt: Suez, Suakim, Nowarat și Messuah; iar pe cea de est avem: Jambo el Bahra, Djidda, Lotya, Hodeida și Mokka. O comunicație vie

există între locuitorii ambelor maluri, deoarece Marea Roșie este traversată în fiecare an de aproape 20.000 de pelerini africani, cari se duc și la Medina. Djidda este portul de debarcare al acestor pelerini, care călătoresc de aci spre Mekka, situată la o depărtare de 96 1/2 km. Mokka, însemnată odinioară prin cafea și alte articole, a pierdut mult decând comunicația se face pe la Aden, și a rămas părăsită și dărămată. Clima Mării Roșii este, după aceea a Golfului Persic, cea mai caldă din lume, — mai ales în Iulie și August. Din Mai și până în Septembrie ține anotimpul cald; în Iunie-August se înregistrează 35—40° C. în fiecare zi. Diferența temperaturii între zi și noapte este mică. Dela Octombrie și până în Mai în partea nordică a Mării Roșii predomină vânturile de N. N. W., iar în partea de sud vânturile de S. S. O. Intre aceste două ținuturi însă există o regiune unde vânturile sunt liniștite și schimbătoare. În cursul celorlalte luni ale anului predomină vânturile de nord pe cuprinsul întregii Mări Roșii, —dela Suez și până la Bab el Mandeb. Orcanele și furtunile mai mari sunt necunoscute, iar uraganele sunt o apariție rară. La intrarea în Marea Roșie, se zărește farul de pe insula Scheduan —, după ce cu puțin mai înainte am trecut de farul din Ahrafi care luminează strămoarea Djubal. În dosul lui se înalță masivul Tor, al muntelui Sinaia. Poziția acestui munte se vede puțin, deoarece vaporul trece pe acolo la o depărtare de 33 mile maritime. Renumita mănăstire Catherina, zidită de împăratul Justinian, se află situată pe valea de nord a muntelui și seamănă unei citadele vechi. Ziduri groase și înalte o înconjoară; peste ele se înalță numai câteva ciprese, pe când în grădina mănăstirii cresc măslini, ciprese, palmieri, etc. Strămoarea Bab el Mandeb (drumul lacrimilor), este despărțită prin insula Perim în 2 jumătăți. Perim, sub dominație engleză, este stația unde se dau signale și e situată la 96 mile maritime de Aden. Poate că nici într'o altă mare din lume băncile de corali nu sunt atât de întinse ca aicea; ele se desfășoară mai mult în dungi lungi dealungul coastei, împreunându-se în multe locuri cu aceasta, pe când băncile izolate se află de obicei la o distanță mică de suprafața mării. Aceste bănci de corali se găsesc mai mult în partea de est a Mării Roșii, și înspre S. W., la Dschalok. Câte minuni nu vede ochiul admirator aici! Ca o terasă înconjurată de cele mai alese ghivece de flori, zidurile de coral se coboară în atârături colorate spre întunericul purpuriu al mării, unde diferite ființe aquatice se joacă în aceste cuiburi vii. Farmecul ca din povești al acestor ape, în care se oglindesc ființe în mii de forme și culori, e mai presus de orice descriere.

După ce luarăm pe vapor un dejun întăritor, întreprinserăm o inspecție pe dânsul. Vaporul nostru are o lungime de 130 m. și o lărgime de 14 m., și posedă o mașină cu o putere de 3200 cai. Aburul necesar este produsul a 22 de cazane. Viteza medie e de 14 noduri pe oră.

Locurile de jos ale mașinelor, unde sunt instalate cazanele, au o temperatură de 60—68° C. Personalul de

serviciu al cazanelor se înlocuește din 4 în 4 ceasuri. Pe vapor avem o cofetărie, o bucătărie, spălătorie, măcelărie, o sală de bărbierit, un medic și un farmacist.

În partea din față se găsesc vitele de tăiat, boi îngrășați, berbeci și păsări. Tot aci se află și camerele de rezervă pentru proviziuni, unde carnea și vânatul sunt ținute în niște odăi răcoroase, în care se introduce aer rece de 1—2° cu ajutorul unor ventilatoare. Perspectiva de a muri de foame nu există pe vapor, căci în încăperile pentru proviziuni sunt depozitate următoarele articole de traiu: 3000 kg. carne proaspătă, 2500 kg. carne sărată, 2500 kg. carne de porc, 300 kg. slănină afumată, 3250 kg. carne de conserve, 280 bucăți de suncă, 225 bucăți de cârnați de diferite feluri, 175 pești proaspeți, 500 kg. pește afumat, 400 păsări, 10.000 cutii de conserve, 3500 căpățâni ciurechiu murat, 400 kg. bob, 3500 kg. orez, 3200 kg. făină și pesmet, 3500 kg. zahăr, 1500 kg. cafea prăjită, 20.000 kg. cartofi, 4250 kg. unt, 1500 kg. sare, 4800 ouă, 2500 kg. fructe uscate, 1750 kg. brânză, 1500 kg. untdelemn de ars, 30.000 kg. ghiață, 1800 sticle de șampanie, 3200 sticle vin de Rhin și Mosela, 2500 sticle vin roșu și alte 1700 sticle diferite rachiuri, 7000 sticle ape minerale, 22.000 sticle de bere și 1500 litri bere în butoaie.

Pe vapor se mai află și o orchestră destul de bună, compusă din 8 persoane, care cântă la masă în fiecare zi. Dela 9—11 seara e promenadă și concert pe bordul vaporului. Temperatura este foarte plăcută, nu caldă peste măsură; fiecare e îmbrăcat desigur cât se poate de ușor, iar pasagerii tropicelor cu damele lor sunt toți în alb. În timpul zilei există libertatea toaletelor și fiecare se îmbracă cât se poate de ușor și comod; numai seara intră smokingul sau fracul în dreptul său. Nici distracțiunile nu lipsesc. După ce ai citit în deajuns în cărțile bibliotecii vaporului, începi să joci «Schuffle board».

	10	
8	1	6
3	5	7
	10	

Cu cretă se desemnează pe podul vaporului figura alăturată, în care se împinge înspre locurile numerotate niște farfurii de lemn, cu ajutorul unor bețe, în formă de lopeți și dela o depărtare de 7—8 m. Cine are numărul cel mai mare de puncte, câștigă! Trebuie dar împinse farfuriile adversarului din numerele mari.

În sala de fumat unde întotdeauna se petrece bine, se joacă șah, domino, cărți sau jocul cu noduri, a cărui miză este de regulă o băutură. De obicei înainte de prânz apare Adolf chelnerul, și anunță cu o voce surzândă că s'a deschis un butoi cu bere. Această comunicare nu-și pierde niciodată efectul. Măinile lui Adolf ajung deabia ca să satisfacă comenzile pasagerilor setoși. După ce ne răcorim cu bere se servește sandwich, icre negre, jambon sau franzele cu anchowi pentru a

excita pofta de mâncare. După ora 12 nu se mai bea bere, și rachiul sub formă de bitter, care — după cum zic locuitorii tropelor — este cel mai bun prezervativ contra frigurilor, intră în dreptul său. La ora 1 signale de corn cheamă pe băutori la Tiffin. Printre pasagerii prezenți sunt vreo 10 domni din Sumatra, toți plantatori de tutun, nemți politicoși cari ne dau cu cea mai mare amabilitate tot felul de relații asupra împrejurărilor de acolo. Pe lângă invitațiile lor, ne-au deschis și perspectiva celor mai frumoase excursiuni de vânat. În fiecare zi la orele 12 în timpul amiezei se măsoară înălțimea soarelui prin sextant, se socotește punctul unde se află corabia, se desemnează pe harta din vestibulul sălei de mâncare distanța lăsată în urmă și se înscrie apoi distanța în mile maritime. Așa ne aflăm la 26 Noembrie la 25° 41 latitudine nord, 34° 40 L. O, și făcusem 284 mile maritime în 20.6 ore.

Seara, în timpul dîneului, un val de apă intră prin niște părți deschise ale sălei de mâncare, și mulți domni și doamne primiră un duș cum se cade. Toți făceau impresia că sunt chiar atunci pescuiți din mare. Muzica cântă bucăți vesele. Scâldații se retraseră în cabinele lor, și cine are pagubă nu mai trebuie să se îngrijească de a fi luat în răs de ceilalți. În seara aceea aveam un bal, și mica aventură fu iute uitată.

27 Noembrie. Noaptea dormii puțin, din cauza căldurii mari. Când mă sculai dimineața îmi adusei aminte că era cea de a 43-a aniversare a zilei mele de naștere. Indată îl sculai și pe colegul meu, primii felicitările sale și scosei din fundul cufărului carafa cu Marasquino, de care am mai vorbit. Solemnitatea acelei zile începu astfel cu această sticlă pe care o golirăm până în fund; dar nici autorul ei nu fu uitat, căci un toast fu ridicat în sănătatea sa. După aceasta luarăm o baie și apoi dejunul. Adolf avea de alergat mai mult ca de obicei. La prânz ne aflăm la 21° 13 L. N. și 38 L. O. Distanța parcursă era de 328 mile maritime. Seara băurăm Pomery rece, care ne plăcu foarte mult. Pe la ora 9 seara un nor alb trecu deasupra vaporului, care strălucea în toate culorile curcubeului, în lumina lunii. Interesantul fenomen dură câteva minute.

28 Noembrie. Ne găseam la 16° 47 L. N. și 40° 57 L. O. Distanța parcursă era de 367 mile maritime. Toată ziua marea era neliniștită și bătea un vânt puternic, care în timpul nopții se transformă în furtună. Vuetul care domnea, precum și sgomotul valurilor nu mă lăsară să dorm toată noaptea: vaporul aluneca grozav, și pachetele din cabină se răspândiră. Înspre ziuă furtuna se liniști, iar timpul se răcori considerabil. Seara pe la ora 9 trecurăm de cei «12 Apostoli», cari sunt niște insule stâncoase nelocuite și așezate una lângă alta.

(Va urma în numărul viitor).

COMUNICARI ȘI PUBLICAȚIUNI

Primum la redacție următoarele :

Craiova, 25 Aprilie 1926

Domnule Director,

Subsemnatul Petre C. Iordache, din Craiova, Strada I. C. Brătianu No. 28, membru al U. G. V. R., cu mare regret am constatat că în Revista Vânătorilor No. 2 din luna Februarie 1926 la care sunt și eu abonat, a apărut publicată o încunoștințare către onor. Direcțiunea Uniunii Vânătorilor, în care este întrebuințat ca semnătură numele meu, care pe lângă că nu am nici o cunoștință despre această anonimă adresată Uniunii, dar nici de numele persoanei care în mod falș a girat în numele meu o comunicare care este cunoscută de membrii abonați ai acestui organ oficial.

Am însă o nespusă bucurie și rămân cu sufletul împăcat că domnul vânător care a săvârșit această faptă urâtă, cred că este o persoană marcantă și face parte dintr-o clasă socială aleasă, bucurându-se de o frumoasă reputație în acest oraș; a observa, că societatea «Diana» al cărei casier și membru activ sunt, nu a avut culața de a trage la răspundere această instituție pentru călcarea de legi și ordine în vigoare pe calea judecătorești, ci prin o comunicare semnată în mod fraudulos în numele altei persoane, care aduce oare care indeferență față de camarazi cu cari am exercitat acest nobil sport timp de 12 ani.

Pentru o mai bună lămurire, subsemnatul dau mai jos un memoriu explicativ, din care se vede toate vânătorile cu gonaci organizate în cursul anului 1925 de către comitetul acestei societăți precum și datele la care s'au executat de membrii societății și din care se poate vedea vânatul căzut, pe teritoriile arendate de această societate.

1). Prima vânătoare cu gonaci s'a făcut în pădurea statului Murgăși, vânătoare la care au fost față și cei 2 pădurari silvici. Din această pădure nu s'a putut bate decât $\frac{1}{4}$, căci fiind pe o întindere prea mare și la o depărtare de 20 kilometri de Craiova, vânătorii au ajuns prea târziu.

La această vânătoare au participat 13 vânători și s'a împușcat o vulpe și 3 epuri.

2) La data de 22 Noembrie 1925, s'a făcut vânătoare cu gonaci în pădurea statului Bucovăț, unde a participat un număr de 36 vânători și s'au împușcat 2 vulpi și 17 epuri.

Nu s'a putut bate decât jumătate din pădure, căci fiind situată pe întindere prea mare și terenul accidentat de văi și râpe, transportul vânătorilor dela o distanță la alta se face cu mare greutate, mai ales că pământul era înghețat tun.

La această vânătoare nu a venit nici un pădurar care să semnaleze oare care nereguli ce s'ar fi comis.

3) La 22 Noembrie 1925, s'a făcut vânătoare în pădurea statului „Palilula”, vânătoare la care au luat parte 17 vânători și s'au împușcat 17 epuri; nici aici nu s'a bătut decât jumătate din pădure, căci timpul fiind foarte defavorabil (crivăț cu spic de zăpadă, s'a așteptat la locul indicat pentru adunarea vânătorilor până la orele 10, când deabia s'a putut începe cu un număr de 13 vânători, iar 4 au venit la o oră în urmă, datorită și lipsei de gonaci care nu erau decât copii de școală, însă fiind mici și goi renunțau la ori ce plată; iar pădurea fiind în întinderi mici și rari pe o distanță de 4—5 kilometri depărtare de locul adunării

La această vânătoare a venit pădurarul silvic, care ne-a adus la cunoștință că cu 2 zile înainte, ar fi făcut vânătoare în pădurea mică (lăstarii Cărligei) de lângă satul «Palilula» Domnul Vice-Președinte al societății.

În urma acestei încunoștințări, de care nu avea nimeni cunoștință, s'a hotărât ca întregul grup de vânători să părăsească acest teren și în urmă să facă cercetări comitetul societății; cercetări din care a rezultat că în adevăr Domnul Vice-Președinte făcuse cu 2 zile înainte o vânătoare de sitari, în această părticică a pădurei, și din care cauză aci nu s'a împușcat nici un epure.

4) La data de 6 Decembrie 1925, a fost organizată vânătoare la pădurea «Piatra», dar nu s'a putut executa din cauza prea

marei depărtări precum și a timpului geros, din care cauză chirigii pentru ori ce sumă nu voiau a face acest transport.

5) La data de 13 Decembrie 1925, vânătoarea s'a făcut în pădurea «Lumașu Coșoveni», unde au participat 23 vânători, la care au asistat și cei 2 pădurari silvici.

La această vânătoare s'au împușcat 61 epuri și un lup, deși s'a bătut numai jumătate din pădure, căci $\frac{1}{2}$ ce mai era de bătut nu s'a mai putut bate din cauză că găsindu-se în mijlocul pădurei lupul împușcat care căzuse la o depărtare de 700—800 metri dela locul unde primise 2 lovituri; gonacii și-au strâns rândurile la fața locului spre a vedea ceea fiară sălbatecă, astfel că tot rostul continuării bătăii s'a stricat cu această împrejurare.

6) La data de 20 Decembrie 1925, vânătoarea s'a făcut în pădurea statului «Podari», unde au participat un număr de 36 vânători și s'a împușcat un număr de 67 epuri.

Din această pădure s'a bătut trei părți, lăsându-se ca teren de refugiu partea dinspre apus; și aici însă cu mare greutate s'a putut bate, din cauză că pământul era acoperit cu o pătură groasă de zăpadă, iar numărul vânătorilor fiind prea mare, se întârziea cu așezatul la țituri de către maestrul de vânătoare al societății.

7) La data de 27 Decembrie 1925, vânătoarea s'a făcut în pădurea «Leamna» unde au participat 22 de vânători și s'a împușcat o vulpe și 16 epuri. S'a bătut tot jumătate din pădure.

8) La data de 30 Decembrie 1925, comitetul societății a organizat o timă vânătoare în pădurea «Cosacul», unde nu se făcuse nici o bătaie, și au luat parte la această vânătoare 13 vânători, împușcându-se o vulpe și 26 epuri.

Și din această pădure s'a lăsat ca teren de refugiu partea dela N. V., unde sunt numai lăstari.

Rog să bine voiți a dispune, Domnule Director, ca această contestație să fie publicată în Revista Vânătorilor ce D-vs. prezidați, singurul nostru organ oficial, spre a vedea domnii cititori ai revistei noastre, că și societatea „Diana” din Craiova, care este o instituție recunoscută definitiv, se conduce după aceleași legi și ordine superioare ca și celelalte societăți afiliate U. G. V. R., iar domnii membrii cititori ai revistei noastre sunt rugați a-și da fie care părerea în gând despre frumoasa faptă a camaradului meu vânător care prin nobilul său gest s'a servit de numele meu într'o suplică falșă.

Eu, Petre C. Iordache rămân obligat a aduce viile mele mulțumiri sufletești iubitului meu camarad vânător, care în mod cavaleresc și în numele meu a adresat revistei comunicarea apărută în revista No. 2 din Februarie 1926.

Primiți vă rog, Domnule Director, asigurarea deosebitului meu respect.

(ss) Petre C. Iordache

Strada I. C. Brătianu No. 28, Craiova.

* * *

Primum la redacție următoarea scrisoare :

Cătră onorată Redacție a Revistei Vânătorilor

București

Cu multă satisfacție am luat cunoștință despre articolul publicat în ultima Revistă, prin care se începe o luptă în interesul protecției a sitarului, acestei păsări misterioase, și care fără îndoială este regina păsărilor

Sitarii clolesc deja la înălțimea de 400 metri, prin urmare aproape în toate regiunile stufoase ale Ardealului, lucru pe care l-am constatat în repețite rânduri, și chiar în anul curent în 18. IV găsind cloșca pe ouă—, prin urmare este un mare păcat, și o lipsă de considerațiune păcătoasă față de acest cioc lung, (pe care'l așteptăm cu atâta nerăbdare deodată cu deșteptarea naturei, ca să pierdem cu totul din vedere protecția lui, vânăndu-l și primăvara cu goană, când de multe ori se împușcă cloșca de pe cuibul cu ouă.

Acest lucru îl știe fie care vânător mai serios, și totuși nu s'a ventilat chestiunea în public până acum, odată însă deschisă, avem cu toții dorința de-a susține, și rog conducerea Uniunii și pe toți camarazii adevărați ocrotitori ai vânătorului, să stăruie pe toate căile, ca:

1. Să se interzică vânătoarea cu goana la sitari primăvara, și 2. Să se modifice termenul de oprire a sitarilor în loc de I.V—15.VII, la 15.IV—15.VIII.—

Pe acei pușcași, pe cari nu-i satisface vânarea sitarilor primăvara la pândă, pe care vânătoare eu o consider ca una dintre cele mai romantice, și cari se lăcomesc chiar la friptură, îi rugăm să se stăpânească până la toamnă, când cu siguranță vor fi recompensați pentru paciența lor.

Primiți distinsele mele considerațiuni și salutări camaraderești

Cluj, la 27/V/1926.

LT-COL. V. BOZAC
Inspector de vânătoare.

:: ::

Consilul de Administrație al «Uniunii» în ședința din 27 Mai 1926, a decis excluderea D-lui Dr. N. Sebastian din București, B-dul Carol No. 1, potrivit dispozițiilor Art. 57 al. 1 din Statute.

:: ::

Paznicii de vânătoare

Am anunțat în revistă că „Uniunea” și-a luat obligațiunea de a face și serviciul plasării personalului de brigadieri de vânătoare, absolvenți ai Școlii din Sighetul Marmației.

Societățile și domniile arendași de terenuri sunt rugați a se adresa „Uniunii”, specificând: felul terenului (vânat nobil sau mic), leafa ce oferă și dacă paznicul poate fi căsătorit, căsătorit cu copii sau necăsătorit.

* * *

Către societățile de vânătoare.

Facem apel la societățile de vânătoare afiliate „Uniunii”, reamintindu-le de hotărârea adunării generale din 31 Mai 1925, care a fixat pentru societățile de vânătoare o cotizație anuală de 20 lei de fiecare membru. Rugăm deci călduros societățile de a se conforma acestei hotărâri și a-și da obolul, ajutând „Uniunea”, care le apără interesele lor precum și a întregii vânătorimi din Țară, și care are multe greutăți de înfruntat.

:: ::

Se aduce la cunoștințe domnilor membri, că se găsesc la „Uniune” cartușe Remington original americane, încărcate cu pulbere fără fum și alice englezești, cal. 12, No. 6 și 4.

Prețul lor este de lei 8.— bucata.

De asemenea se mai găsește și „Calendarul vânătoresc al Carpaților” (Karpathen-Jagdkalender), german, pe anul 1926 și cu prețul de lei 80.

:: ::

Se aduce la cunoștința membrilor noștri că la sediul Uniunii se află deschisă o expoziție permanentă de arme de vânătoare de toate felurile, comandate special după indicațiunile noastre și corespunzătoare cerințelor vânătoarești ale țării noastre. Aceste arme au fost fără excepție experimentate special pentru noi, la standurile oficiale din străinătate. Ele sunt la dispoziția membrilor pe prețul de cost și sfătuim pe membrii noștri de a nu cumpăra sau comanda vr'o armă, înainte de a fi vizitat expoziția noastră.

La cerere, calendarul se poate expedia și în provincie, contra ramburs.

BRIGADIERII DE VÂNĂTOARE, absolvenți ai Școlii dela Sighetul Marmației, sunt rugați să-și dea regulat adresa la „Uniune”, dacă doresc să primească revista în mod gratuit.

* * *

Muzeul de vânătoare. Noi donațiuni.

Au mai subscris :

Membrii societății de vânătoare «Concordia» din Cluj.

Brândușa Visarion	100.—
Dezmerean Dumitru	100.—
Aurel Comșia	100.—
Ploșcariu Vasile	100.—
Czikeli Samuilă	100.—
Dezmasi Ioan	50.—
Török Arpad	50.—
Avrămuțiu Const.	50.—
Szarka Acațiu	40.—
Banyai Carol	40.—
Dragan Pavel	40.—
Crăciunean Octav.	40.—
Mikan Iosif	40.—
Fetti Victor	40.—
Banyai Bela	40.—
Moga Bela	40.—
Bako Bela	30.—
Csonka Bela	30.—
Pop Gheorghe	30.—
Szallas Pal Ștefan	30.—
Kovacs Ioan	30.—
Marton Solomon	20.—
Bujdos Iosif	20.—
Banyai Elemer	20.—
Pap Carol	20.—
Okos Ioan	20.—
Total:	1220.—

Din suma de lei 1220, s'a cheltuit 20 lei cu poșta . . . . . 20.—

1200.—
Lorenz Rach, Aleea Mitropoliei 11, București . . . . . 100.—
X . . . . . 500.—
Ștefan Pantea, Tg. Mureș, Prefectura Județului . . . . . 3170.—

Suma din urmă 15606.—

Total general . . . . . 20.576.—

:: ::

PRIMĂRIA COMUNEI BAND.

PUBLICAȚIUNE

În baza hotărârei No. 19/1926 a Consiliului comunal publicăm, că teritoriul de vânat al comunei Band se va da în arendă pe 3 ani, dela 1 Iulie 1926 până la 1 Iulie 1929.

Prețul de strigare 1400 Lei.

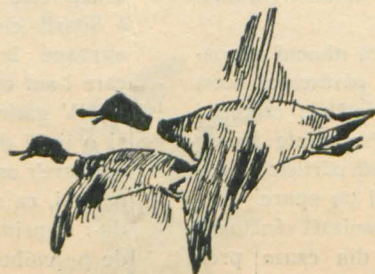
Vadiu 10%.

Licitația se va ține la primăria comunei Band, la 19 Iunie 1926 ora 5 p. m.

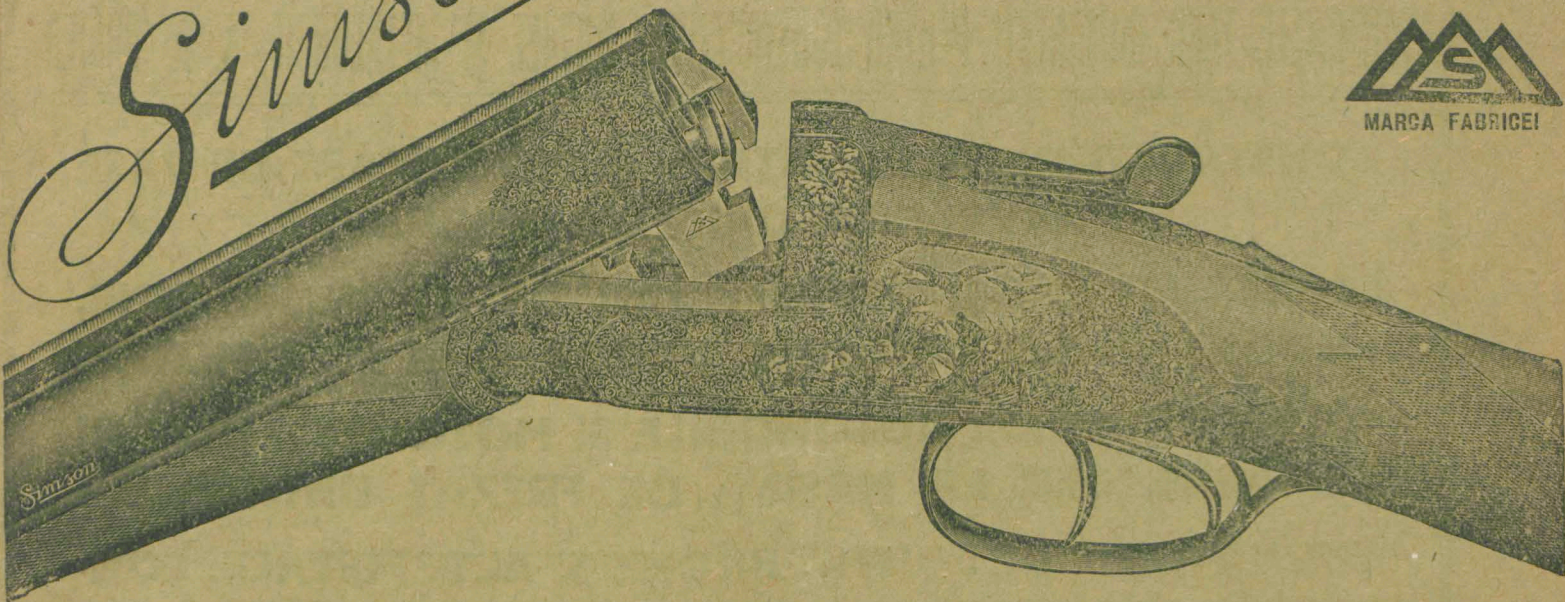
Condițiunile se pot vedea în orele oficioase, la biroul notarial. Band, la 8 Iunie 1926.

(ss) DUMITRU GHERGHEL
notar

(ss) DAVID ALEXANDRU
primar

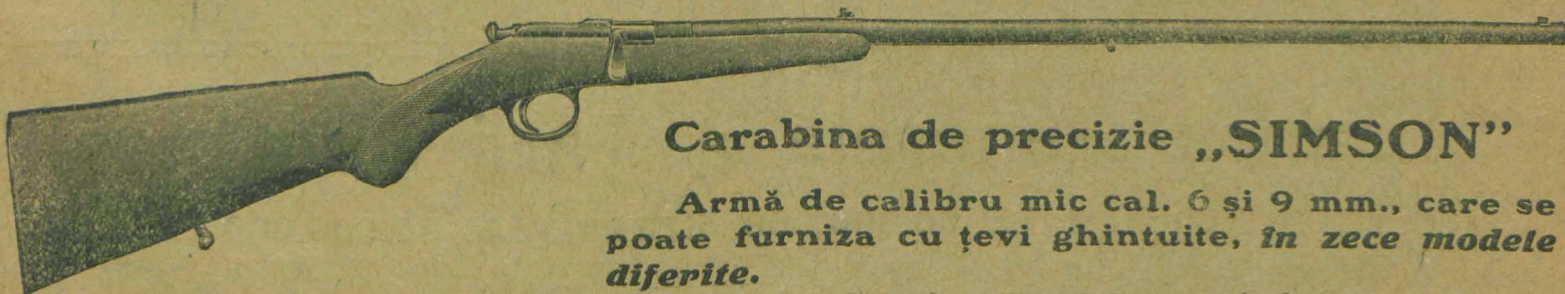
Simson

ARMELE SALE CU ALICE, DRILLINGURI,
ARME PENTRU TIR DE PORUMBEI,
ARME CU DOUĂ ȚEVI, SISTEM BOCK,

sunt fabricate renumite,
de cea mai mare precizie
și cu un tir neîntrecut.

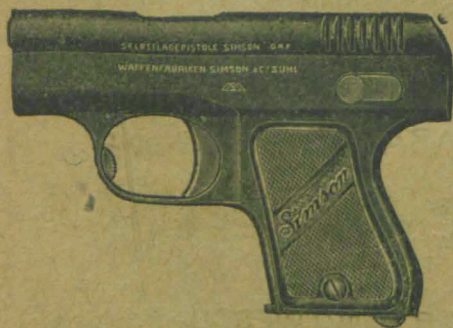
Armele pentru tir de porumbel „SIMSON” sunt purtate de către mulți trăgători internaționali de profesie renumiți, și succese de primul rang se obțin mereu cu ele.

Carabina de precizie „SIMSON”

Armă de calibru mic cal. 6 și 9 mm., care se poate furniza cu țevi ghintuite, în zece modele diferite.

Tir precis până la 100 m., și deaceea foarte potrivită ca armă de exercițiu, pentru împușcarea răpitoarelor mici, cu blană, pentru împușcarea de ciori, de păsări aquatice etc.

Revolverul automat „SIMSON”

CALIBRU 6.35

Formă plată, având cel mai mic număr imaginabil de piese componente, cari se pot demonta ușor, fără instrumente speciale. Precizie balistică mare, funcționare absolut sigură.

Fabricile de arme SIMSON & Co. Suhl (Germania)

Armele „SIMSON” se procură prin „UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA”.

„DANUBIUL“

ȘANTIERELE ȚĂRII ROMÂNEȘTI PENTRU CONSTRUCȚIUNI NAVALE ȘI METALURGIE, S. A. BRĂILA

**CONSTRUCȚIUNI, REPARAȚIUNI ȘI MODIFICĂRI DE VASE
NAVALE DE ORICE CATEGORIE**

**CONSTRUCȚIUNI ȘI REPARAȚIUNI DE MAȘINI MARINE,
INDUSTRIALE, AGRICOLE, VAGOANE ȘI LOCOMOTIVE**

**REPARAȚIUNI DE AUTOMOBILE ȘI MOTOARE, LUCRĂRI
DE ORICE GEN LA MAȘINA DE FREZAT UNIVERSALĂ**

**TURNĂTORIE DE FONTĂ, BRONZ ȘI ALTE METALE, CON-
FECTIONAREA SPECIALĂ A CORPURIILOR ȘI CAPETELOR
„DIESEL“**

DOC PLUTITOR, ȘALUPĂ CU POMPE DE SALVARE

Banca Generală a Țării Românești

CAPIT L LEI 60.000.000, EZERVE LEI 50.000.000

Sediul Central în București Str. Lipscani No. 10

Sucursale: Brașov, Iuj, Constanța, Craiova, Galați, Giurgiu
Ploești, T.-Măgurele, Oradia-Mare, Sf. Gheorghe

Bănci Afiliate: „TEMIȘOARA“ Institut de Credit și Economii,
Timișoara, „BANCA BASARABEI“ Kișinău

FACE TOATE OPERAȚIUNILE DE BANCĂ

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE :

Președinte: d-l C. RĂMNICEANU-MANOLESCU

Vice-Președinți : { Princișele B. ȘTIRBEY
I. M. MITILINEU

Membrii :

VICTOR ANTONESCU, Princișele
JEAN CALLIMACHI Dr. I. COSTI-
NESCU, HENRI CATARGI, C. G.
DISSESCU, V. GOLDIȘ, Baronul AI,
HURMUZACHI, P. P. NEGULESCU.
Inșiner C. OSICEANU.

Director General: M. A. GEORGESCU

Wilhelm Scherg & C-ie Braşov

Fabricile de postav, ţesături de mode şi tricotate
din Braşov

FONDAT IN 1823 ——— TELEFON No. 14, 706

Produse de prima calitate în:

Stofe de mode
pentru bărbaţi şi dame

Postavuri fine şi de comerţ

Postavuri de uniforme
:: Ofiţeri şi sporturi ::

:: Cuverturi şi pături ::

Fabrica:
STRADA FABRICEI No. 2

Magazia:
PIAŢA LIBERTĂŢEI

CARTUŞE MANNLICHER SCHÖNAUER

Cal. 8

Incărcate cu pulbere
Rottweil No. 5, se găsesc
200 bucăţi de vânzare la
„Uniunea“ pe preţul de
lei 25.—bucata.

Cunoaşteţi prepa- ratele mele de naturalizare?

*Pentru o asemănare
perfectă după natură
şi o durabilitate con-
tinuă preiau orice ga-
::: : panfie ::: :*

IMPAETOR
RICHARD HÖNIKE
PREPARATOR-NATURALIST
MUZEUL DE ISTORIE
NATURALĂ

Şos. Kisseleff No 1. (între orele 8-1 a. m.)

Membrii «Uniunii» beneficiază de o reducere de
10% asupra preţurilor.

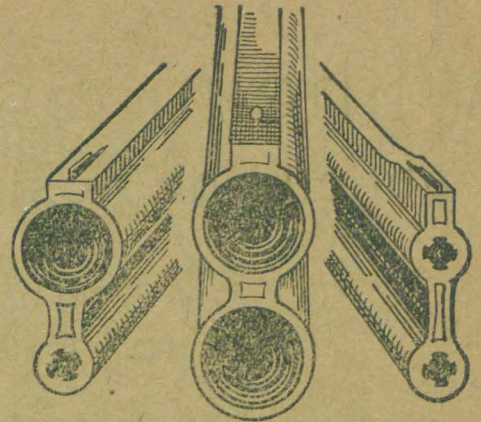

Gebrüder Merkel
Gendehre

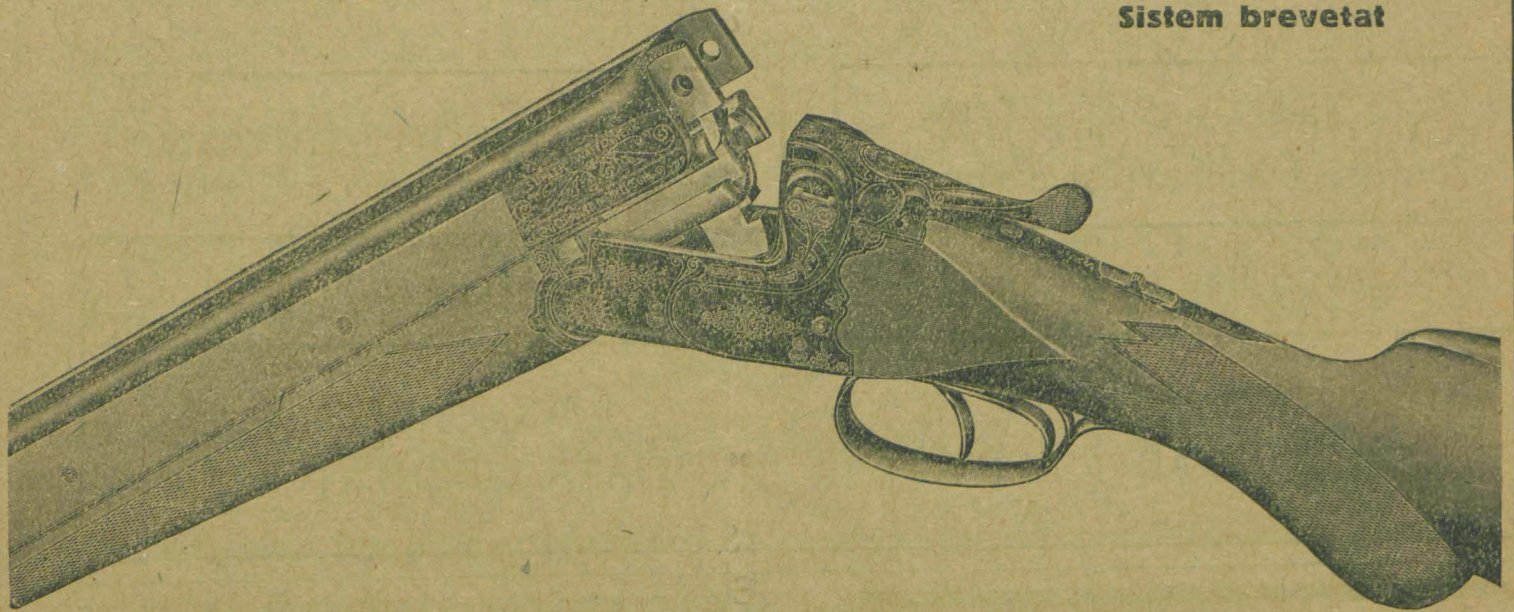
FONDATA IN 1898

MARCA FABRICEI

Sistem brevetat

Arma viitorului pentru vânătoare și tip sportiv.

Marile succese practice obținute cu armele noastre cu țevi suprapuse, dovedesc marile avantaje ale acestor arme sistem Bock:

- 1) Câmp de ochire complet liber, fără reflexe laterale;
- 2) Percutare infailibilă a capselor (sistem brevetat).
- 3) Inchizător de o putere de rezistență unică.
- 4) Tir de mare precizie, mai ales pentru distanțe mari, din cauza stabilității și a zăvoririi perfect simetrice a țevelor.
- 5) Tragere rapidă și precisă, datorită balansării și maniabilității impecabile a acestui model.

Fabricația acestor arme cu țevi suprapuse este specialitatea noastră. Indelungata noastră experiență și instalațiunile moderne cu totul perfecționate ale casei noastre, ne garantează exclusivitatea fabricației acestui sistem, pe care-l construim în următoarele modele:

- Arme de alice cu două țevi, sistem Bock (2 țevi de alice suprapuse)
- Arme express cu două țevi, „ „ (2 țevi de glonț suprapuse)
- Arme mixte cu două țevi, „ „ (1 țeavă de alice și una de glonț, suprapuse).

Aceste modele le putem construi și cu două sau mai multe rânduri de țevi. De pildă o armă de alice sistem Bock, cu un rând de țevi express și alt rând de țevi mixte.

Cele mai fine arme de vânătoare care se construiesc astăzi, sunt arme sistem Bock. Cu o astfel de armă, atât vânătorul cât și trăgătorul de porumbei, este echipat pentru orice gen de tir și pentru toată viața. Totodată mai recomandăm cunoscutele noastre arme DRILLING, reputeate prin soliditatea lor, precum și ELEGANTELE NOASTRE ARME DE ALICE, care pot rivaliza cu cele mai fine arme engleze.

FABRICA DE ARME

WAFFENFABRIK GEBRÜDER MERKEL, SUHL
(GERMANIA)

Reprezentată în România prin „UNIUNE”

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

Redactată de cei mai de seamă tehniciani și specialiști în materie de vânătoare din țară, publică: articole cu subiecte pur vânătorești de interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătorească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiile luate de organele administrative ale vânătoarei, lista contraveniențelor la legea de vânătoare, dări de seamă a societăților de vânătoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânătoare.

ABONAMENTUL ANUAL: 300 lei

pentru societățile afiliate 400 „

ANUNȚURI COMERCIALE	1 pagină	5.000	Lei anual
	$\frac{1}{2}$ ”	3.000	” ”
	$\frac{1}{4}$ ”	1.750	” ”
	$\frac{1}{8}$ ”	1.000	” ”

ABONAMENTUL LA „REVISTA VÂNĂTORILOR” ESTE OBLIGATORIU PENTRU TOȚI MEMBRII UNIUNEI (Art. 6 din Statute)

„Revista Vânătorilor” este unicul mijloc de comunicare al tuturor vânătorilor din toată țara, care au să-și spună ceva.

De aceea, dacă aveți ceva de cumpărat, de vândut, de schimbat, sau de pus vre-o întrebare tehnică vânătorească, adresați-vă „Revistei Vânătorilor“. Numai aci puteți fi siguri că veți găsi pe aceia cărora vă adresați.

La orice corespondență atașați mărcile pentru răspuns.

Administrația revistei expediind regulat fiecare număr tuturor abonaților, orice vină de neprimire cade exclusiv în seama poștei, căreia trebuie adresate în scris toate reclamațiile.

UNIREA FACE PUTEREA

STRÂNGETI-VĂ ÎMPREJURUL „UNIUNEI”

PREȚUL UNUI EXEMPLAR 30 LEI
PREȚUL UNUI NUMĂR VECHIU 40 LEI